

Marechaussee Contact

4

2023

Marechaussee Contact 24e jaargang | nummer 4 Augustus 2023

Marechaussee Contact is een uitgave van Stichting Marechaussee Contact en verschijnt tweemaandelijks.

Aan de inhoud wordt veel zorg besteed, echter noch de stichting noch de redactie aanvaardt enige aansprakelijkheid voor eventuele fouten en/of onvolkomenheden. Door derden aangeleverde inhoud geeft niet noodzakelijk de mening van de stichting of de redactie weer. De redactie behoudt zich het recht voor door derden ingezonden kopij aan te passen, in te korten, of niet te plaatsen.

Voor het overnemen van artikelen, gedeelten daarvan en/of foto's is toestemming van de redactie vereist. Na verkregen toestemming dienen de bron, de artikelkop en de naam van de auteur te worden vermeld.

Redactie

Willem Geense
Evert Jan Kasteel (eindredactie)
Henk Rijke
Stijn van Susante
Michiel Tattersall
Henk Westland (coördinatie & eindredactie)

Aan dit nummer werkten mee

Martin Aalbers
Gert Janssen
Kees Poelma
Freerk van Rossem
Jack Vlaming

Contact met de redactie

Postbus 125, 7590 AC Denekamp
t.a.v. Redactie Marechaussee Contact
redactie@marechausseecontact.nl

Wijzigen van adresgegevens / opzeggen

begunstigersadministratie@
marechausseecontact.nl
(zie verder pagina SMC-informatie
bij administratie en werving)

Vormgeving

Pleun van der Linde,
Content Innovators BV, Den Haag

Druk

Wilco BV, Amersfoort

Aanleveren kopij voor een volgende uitgave

Voor het aanleveren van kopij graag eerst contact opnemen met de redactie.

3	Observaties
4	Agenda Activiteiten voor en door (oud-)marechaussees
4	Nestelpennen De berg op tegen kanker Nieuw pak voor motorrijders KMar
6	Uitgelicht Vanaf 2027 nieuwe multifunctionele MP-inzet
8	In gesprek met Samen sterk – Op bezoek bij algemeen voorzitter BNMO Ronald Odenkirchen
11	Dienstplichtigen Succesvol optreden Stichting Dienstplichtig Marechaussee in Den Helder
12	SMC Reünie Boerma-Plazier/MP III en SMC-contactmiddag Bronbeek
13	SMC In Memoriam Cor de Boom
13	Onderscheidingen Koninklijke onderscheiding voor Cor Wever
14	Veteranen Nederlandse Veteranendag 2023
16	1940-1945 Rolls Royce in moeilijkheden
18	Uit 'De Marechaussee grijpt in' Wielerwedstrijden
20	Op missie Van Texel via Egypte naar Nieuw-Zeeland
23	Uitgelicht Van M113A1 naar M113A1 KMar
26	Personalia
27	SMC-informatie

Marechaussee Contact verschijnt normaliter zes keer per jaar. Echter, door onderbezetting van de redactie kan in oktober geen nummer worden uitgebracht. De volgende uitgave van dit jaar zal in december verschijnen.

Foto omslag:

Nieuwe motorkleding KMar

Foto: Mediacentrum Defensie | Louis Meulstee

“De-missionair”

De vorige keer wenste ik ons allen toe om na een periode van stilstand, pas op de plaats of in militaire termen de pas gemarkeerd te hebben, weer eensgezind voorwaarts te gaan. De andere mogelijkheid na ‘markeer de pas’ werd echter uitgevoerd, namelijk ‘halt’. Met een demissionair kabinet tot gevolg. Een bijzonder woord eigenlijk, demissionair. Het is een synoniem voor ontslagnemend en duidt op de toestand waarin het kabinet, ons landsbestuur, zich bevindt nadat zij haar ontslag heeft ingediend bij het staatshoofd. De demissionaire status van een kabinet betekent dat er alleen nog ‘lopende zaken’ worden afgehandeld en dat omstreden (controversiële) kwesties niet aan de orde komen. Daarmee wordt voorkomen dat het aftredende kabinet nog snel even voor de verkiezingen omstreden zaken regelt, zonder dat de kiezers eraan te pas komen. Dit is overigens een ongeschreven regel die door beide kamers in het parlement wordt ‘bewaakt’ door een lijst van controversiële onderwerpen samen te stellen. Je merkte direct dat de leden van het kabinet ‘de knop hadden omgezet’ en niet langer meer ‘aan’ stonden. Helaas betekent dit ook dat de afhandeling van een aantal dossiers waaronder enkele waarbij de KMar nauw betrokken is, weinig voortgang zal maken de komende maanden.

Demissionair betekent dus niet dat het kabinet van haar missie ontslagen of zonder missie is. Missionair heeft immers een eigen meer religieuze betekenis: in de missie (zending) werkzaam. En dat roept associaties op met het werk van krijgsmacht en marechaussee, waar (buitenland) missies en uitzendingen wezenlijk deel van uitmaken. In die zin zijn medewerkers van de marechaussee altijd missionair, zonder het religieuze. Zij zijn bevlogen professionals en staan altijd ‘aan’.

Lopende zaken afhandelen betekent in ieder geval dat het bevoegd gezag uitgeoefend blijft over de verschillende uitvoerende en handhavende instanties, zoals de KMar. Gezag en beheer zijn bij handavings- en opsporingsinstanties om zeer duidelijke redenen gescheiden, ook bij de KMar. Zo kan de beheerder, de minister van Defensie, geen aanwijzingen geven over de uitvoering van de wettelijk opgedragen politietaken van de KMar. Dat is voorbehouden aan het gezag zoals Openbaar Ministerie, minister van Justitie en minister van Binnenlandse Zaken. Deze scheiding van gezag en beheer voorkomt pseudo-sturing en ziet toe op onafhankelijke en objectieve handhaving en opsporing. De KMar voert haar missie en taken dus uit ondergeschikt aan het gezag, demissionair of niet.

Bij de uitvoering van die taken in het verleden en heden spelen ook persoonlijke afwegingen een rol. En hebben leidinggevers soms een eigen missie die niet door iedereen wordt begrepen. Hierover leest u in weer een nieuwe aflevering van ‘De Marechaussee grijpt in’. Missies speelden een grote rol in het werk en leven van Tineke Konia-Kingma. Zij ontmoette daarbij de liefde van haar leven en vertrok eenmaal demissionair met haar jonge gezin naar ‘zijn’ Nieuw-Zeeland. Kees Poelma sprak met Tineke.

De missie van Ronald Odenkirchen, voorzitter van de Bond voor Nederlandse Oorlogs- en Dienstsachtoffers (BNMO), is maatschappelijke steun verlenen aan (voormalig) geüniformeerde werknemers in publieke dienst. Daarbij vindt Ronald het belangrijk dat werkgevers en instanties zoals het ABP beseffen dat (hulp)behoevenden recht op aanbod van zorg hebben in plaats van dat zij daarom moeten vragen. Stijn van Susante ging bij hem op bezoek.

Willem Geense was zoals altijd aanwezig bij de reünie Boerma-Plaizier/MP III. Dit keer gecombineerd met de SMC-contactdag in Bronbeek.

Verder biedt dit nummer u weer informatieve, gemakkelijke en soms weemoedige artikelen over onderwerpen uit heden, verleden en toekomst. Helaas ook dit keer een ‘In Memoriam’. Cor de Boom heeft zich jarenlang ingezet voor onze stichting. Na een periode waarin hij leek te herstellen, werden we toch opgeschrikt door zijn overlijden. Cor z’n missie zit erop. Wij eren zijn inzet en wensen zijn echtgenote Janny, kinderen en alle andere dierbaren van Cor alle sterkte toe.

Zoals ik u de vorige keer meedeelde, verschijnen er dit jaar vijf in plaats van zes nummers van Marechaussee Contact. Dus het eerstvolgende en laatste nummer van 2023 zal in december bij u in de bus vallen. Wij zetten onze missie voort door bijeenkomsten en reünies te faciliteren, u zoveel mogelijk te informeren over het wel en wee van de KMar en namens u allen en de KMar acte de présence te geven bij herdenkingen en plechtigheden.

André Peperkoorn EMPM
Generaal-majoor b.d.
Voorzitter Stichting Marechaussee Contact

Donderdag 26 oktober 2023

Sunset March 2023

Iedereen is welkom om aan deze mars deel te nemen, dus zowel veteranen als belangstellenden. Veteranen worden verzocht om minimaal een missiebaan te dragen; veteranentenen met groot model medailles is uiteraard toegestaan. Veteranen lopen met elkaar in gelid (met tweeën) en belangstellenden daar achter. Aanmelden is niet nodig.

Verzamelen in Nijmegen om 18.00 uur (navigatie: Winselingsweg 41 Nijmegen); tijdstip *sunset*, dus starttijd is 18.19 uur. Aan de overzijde van de Waaloversteek zal bij het monument een korte herdenking worden gehouden.

Locatie: Nijmegen, Stadsbrug De Oversteek

Contact: Bert van Horen | veteranen@marechausseecontact.nl

Donderdag 2 november 2023

Algemene SMC-reünie Bronbeek

De jaarlijkse Algemene Reünie van SMC vindt plaats op Landgoed Bronbeek in Arnhem.

Deze reünie is bedoeld voor zowel SMC'ers als niet-SMC'ers. Het programma (met routebeschrijving) ontvangt u circa twee weken voor de reüniedatum.

De bijdrage voor SMC'ers alsook hun partner bedraagt € 12,50 p.p. (incl. buffet en drie consumpties). Voor niet-SMC'ers en hun partner is de bijdrage € 30,00 p.p. Aanmelden per e-mail of telefonisch, zie hieronder.

Locatie: Reünie- en Congrescentrum Kumpulan, Bronbeek

Contact: Gerrit Reloe | 06-30989598 |

reuniecommissie@marechausseecontact.nl

Donderdag 9 november 2023

Reünie beroepslichting 73-6

Locatie: Koning Willem III-kazerne

Contact: h.troost.1@kpnmail.nl | 06-37353749

Maandag 18 maart 2024

Reünie beroepslichting 77-2

Hans Walvius en Geert Smid organiseren een reünie in Apeldoorn, maar ze missen nog een aantal collega's. Meld je aan

op een van twee e-mailadressen hieronder. De datum is bewust gekozen omdat dan lichtinggenoot Jos van de Brom ofwel John Adams cq. 'John Denver' in Nederland is.

Locatie: Koning Willem III-kazerne

Contact: g_smid@hotmail.com | walvius.h@gmail.com

Oproep reünie dienstplichtlichting 72-1

John Verboom en anderen willen op 1 november 2023 op de Koning Willem III-kazerne te Apeldoorn een reünie organiseren. Ben je van deze lichting neem dan contact op met John.

Contact: fartree@wxs.nl

Oproep reünie beroepslichting 67-1

Ulfert Molenhuis wil in het najaar 2023 of voorjaar 2024 op de Koning Willem-III kazerne in Apeldoorn een reünie organiseren. Ben je van deze lichting neem dan contact op met Ulfert. Heb je contactgegevens van collega's van 67-1, dan wil hij die graag ontvangen.

Contact: mole1532@planet.nl | 06-55737657

Oproep reünie beroepslichting 74-1

Ruud Seijdel is van plan een reünie te organiseren voor lichting 74-1. Enkele lichtinggenoten hebben zich al aangemeld. Wil je daar ook bij zijn, neem dan contact op met Ruud.

Contact: 06-42494563

Kijk voor actuele berichtgeving over het al dan niet doorgaan van genoemde bijeenkomsten en reünies op www.marechausseecontact.nl. Ook in de wekelijkse zondagse e-mailnieuwsbrief houden we u op de hoogte.

Ontvangt u nog geen nieuwsbrief? Meldt u dan aan op de website of scan de QR-code.

De berg op tegen kanker

Ongeveer dertig KMar-collega's hebben op 1 juni 2023 meegedaan aan Alpe d'HuZes: een sportief evenement waarbij zoveel mogelijk geld wordt ingezameld voor onderzoek naar kanker.

Het evenement is een van de goede doelen die dit jaar door de Koninklijke Marechaussee wordt ondersteund. Vanuit de startplaats Bourg d'Oisans heeft een groep van twintig collega's de berg wandelend, fietsend en hardlopend beklommen. Traditiegetrouw bemanden collega's ook een verzorgingspost op de berg. De verzorgers kregen een dag later ook de kans om de berg te beklommen.

In totaal heeft het evenement € 17.022.738,- opgebracht, waaraan de teams van de marechaussee inmiddels € 39.507,- hebben bijgedragen.

Doneren kan nog steeds: <https://teamkmar.nl> of ga naar www.opgevenisgeenoptie.nl.

Bron: KmarMagazine 2023-6

Nieuw pak voor motorrijders KMar: zichtbaarder, duurzamer, comfortabeler

Van blauw-wit-rood naar helder geel. De collega's op de motor worden in een nieuw pak gestoken. Het nieuwe tenue betekent niet enkel een grote verandering in het straatbeeld, het pak biedt de motorrijders ook meer veiligheid en comfort.

"Wij zijn met ons kantoor op weg", zegt adjudant Robert van team Verkeer van Brigade Operationele Service en Support. Geen computer, maar een motor. Geen muis, maar een motorpak. Kortom: "Wil je je werk echt goed kunnen doen, dan moet het pak goed zijn."

Begin juni werden in Uddel de eerste nieuwe motorpakken uitgegeven aan de motorpool: hierna volgt de uitlevering aan de andere brigades. Majoor Ton, dossierhouder Kleding en Uitrusting bij Staf KMar: "De motor is hetzelfde, de collega op de motor is dezelfde en de taak is gelijk, enkel het pak waar de collega's in rijden is compleet anders."

Het eerste dat opvalt aan het nieuwe pak? Het uiterlijk. Het traditionele blauw-wit-rode pak is vervuld voor High Visibility-kledij met een fluorgele kleur. Zichtbaarheid was namelijk een heikel punt, vertelt Robert. De motorrijders staan regelmatig op een kruising. Een wit-grijze omgeving, waarin het oude pak qua kleur visueel wegviel. Niet wat je wilt. "Door het felle geel

zien weggebruikers je sneller, reageren ze beter en dat maakt ons werk weer veiliger." Daarmee verandert het uiterlijk van de

motorrijders op de weg. "De politie reed al langer in het geel rond en heeft hier goede ervaringen mee", weet majoor Ton. De pakken van beide diensten lijken nu erg veel op elkaar. "Geen punt, aangezien we vaak met hen samenwerken: we zijn ook opsporingsambtenaren met dezelfde bevoegdheden als de politie. Uiteraard staat er wel groot 'Koninklijke Marechaussee' op het pak." Tijdens een training van de Verkeers-technische Begeleiding werd het pak getest. Robert: "De één reed in het oude pak dichterbij, de ander in het nieuwe verderop. Hoewel die laatste in afstand het verst weg was, was degene in het nieuwe pak het best zichtbaar op het asfalt. De gele helmen werden al eerder uitgeleverd. Alles tezamen een hele verbetering."

Bron: KmarMagazine 2023-6, tekst Saminna van den Bulk

Vanaf 2027 nieuwe multifunctionele militaire politie-inzet

Op 1 juni van het vorig jaar is de Defensienota 2022 'Sterker Nederland, veiliger Europa' gepresenteerd. Deze geeft een beeld van een ambitieus programma om Defensie in de komende jaren te versterken. Ook de Koninklijke Marechaussee krijgt fors extra middelen om een moderne, technologische, hoogwaardige en innovatieve organisatie te worden. Een belangrijk onderdeel betreft het realiseren van militaire capaciteit ter ondersteuning van de Commandant der Strijdkrachten (CDS). En zo komen de 'groene' militaire politietaken weer terug bij de KMar. | Door: Freerk van Rossem

De KMar vervult van oudsher voor de NAVO de MP-functie en had in het verleden eenheden om de diversiteit aan MP-taken te kunnen uitvoeren. Echter door de bezuinigingen op Defensie in de afgelopen decennia is fors gekort op de MP-capaciteit en zijn de laatste MP-eenheden in 2010 opgeheven terwijl de MP-functie in het (internationale) landoptreden is blijven bestaan. Hiermee is bij de Nederlandse krijgsmacht een MP-gat ontstaan.

Door de veranderende veiligheidssituatie in Europa – met de oorlog in de Oekraïne als duidelijkste manifestatie – is een heroriëntatie gaande van de Nederlandse krijgsmacht op de eerste hoofdtaak van Defensie. Daarmee samenhangend bestaat een groeiende behoefte aan MP-capaciteit. Tot het einde van de Koude Oorlog was het MP-optreden gericht op het ondersteunen van de eenheden van de eigen krijgsmacht. Tegenwoordig heeft dit MP-optreden zich ontwikkeld tot een volwaardig en geïntegreerd onderdeel van *joint* (meerdere krijgsmacht-delen) en multinationale militaire opera-

ties. De MP vervult binnen militaire operaties de functie van *Combat Support* (CS).

Combat Support

Dit betekent dat MP-eenheden met gevechtseenheden het inzetgebied ingaan en hen ondersteunen bij bijvoorbeeld verplaatsingen, het bewaken en beveiligen van (terug)veroverd gebied of het ondersteunen bij de afhandeling van krijgsgevangenen. Hierbij kunnen MP-eenheden te maken krijgen met (achtergebleven) vijandelijke eenheden en groeperingen. MP-eenheden kunnen worden aangemerkt als de *combat force of the rear area* en zijn belangrijk voor het maximaliseren van de gevechtskracht van landeenheden en het behalen van de doelen van militaire operaties.

Naast de behoefte aan MP-capaciteit in het expeditionaire optreden van de krijgsmacht, vraagt de huidige veiligheidssituatie om versterking van de militaire capaciteiten in Nederland. Dit behelst primair de bescherming van vitale militaire en civiele infrastructuur en proces-

sen. Secundair betreft dit het leveren van bijstand aan civiele autoriteiten.

Invoering MP-taken

Kolonel mr. Paul Vos is als programmamanager implementatie MP-taken met KMar-collega's bezig het programma verder vorm te geven, in te vullen en uit te rollen. Vos: "Het programma MP-taken bestaat uit meerdere actielijnen waaronder de realisatie van maatregelen om te komen tot een 'Combat Support KMar-eskadron' en de inrichting van 'Capaciteit voor Bijstand' in samenwerking met de NATRES (Korps Nationale Reserve)."

De eerstgenoemde maatregel voorziet in de oprichting van één KMar-eskadron met als doel deze onder bevel te kunnen stellen bij een landmachtbrigade voor het uitvoeren van de MP-functie. Hierbij worden gespecialiseerde MP-taken uitgevoerd zoals beschreven in verschillende NAVO-doctrines zoals het plannen en begeleiden van activiteiten op het gebied van transportbegeleiding, bewaken vitale militaire objecten en detentie-activiteiten.

De maatregel 'Capaciteit voor Bijstand' zorgt voor het vergroten van de (op-schaalbare) capaciteit van KMar voor de bescherming van vitale militaire en civiele infrastructuur en processen. Onderdeel van deze maatregel is oprichting van een multifunctioneel KMar-eskadron dat ook kan worden ingezet ter ondersteuning van civiele gezagsdragers.

"Interessant is dat de Marechausseeraad expliciet ervoor heeft gekozen om beide eskadrons uniform te organiseren en te integreren in de Landelijk Bijstand Organisatie (LBO) waardoor een multifunctionele organisatie ontstaat die zowel 'groen' als 'blauw' kan worden ingezet", aldus Vos.

Een andere actielijn betreft de inrichting van de *Provost Marshal* structuur op verschillende niveaus. Zo is het de bedoeling vaste Nederlandse MP-inbreng te realiseren bij de Duitse *Feldjäger* in Hannover en bij het *Provost Marshal Office* bij 1 *German-Netherlands Corps* (1GNC) in Münster (D).

Ook de inrichting van een *Provost Marshal Office* bij de CDS/Directie Operaties maakt onderdeel uit van het project en heeft tot doel de politietechnische advisering van CDS/DOPS te versterken. Daarnaast wordt hiermee de samenwerking tussen de CDS en de KMar gestroomlijnd betreffende de uitvoering van de aan de KMar opgedragen politietaken en taken die verricht worden voor andere gezagsdragers zoals Buitenlandse Zaken. Tevens wordt binnen het project ruimte

gecreëerd voor de invulling van verschillende vormen van specialistische inzet zoals voor migratie en forensisch onderzoek naar oorlogsmisdaden.

Samenwerking

Het op te richten KMar-eskadron gaat intensief samenwerken met de landmacht. Omdat Nederlandse brigades deel uitmaken van een Duitse divisie is er ook een intensieve samenwerking met de *Feldjäger* opgestart omdat het van groot belang is om uniformiteit in het optreden te kunnen realiseren. Vos: "Kapitein KMar Mitchell is aangewezen als liaison voor het uitwerken van alle MP *Combat Support* maatregelen bij 13 Lichte Brigade in Oirschot die deel uitmaakt van de Nederlandse bijdrage aan het *New Force Model* van de NAVO. De KMar-reservisten majoor Jurjen en kapitein Eduard zijn gekoppeld aan 43 Gemechaniseerde Brigade in Havelte."

Ook de ontwikkeling van de extra flexibele multifunctionele en robuuste capaciteit ter ondersteuning van civiele gezagsdragers wordt opgepakt. Hiervoor wordt nauw samengewerkt met de NATRES. Bij *Host Nation* en *Home Base* operaties kunnen (delen van) het KMar-eskadron informatiegestuurd worden ingezet op het moment dat de dreiging hoog is. Dit kan zijn voor Defensie zelf, maar ook door bijstand te verlenen aan civiele gezagsdragers, zoals de NCTV, politie en veiligheidsregio's. Vos: "Denk aan het leveren van ondersteuning op het gebied van openbare orde en mobiliteit en bij

het beveiligen van militaire locaties, zoals vliegvelden en havens of bij het uitvoeren van taken in het kader van *Host Nation Support*."

In 2027 inzetgereed

Uiteraard worden bonden en medezeggenschap intensief bij de reorganisatie betrokken en als alles volgens planning verloopt is de eenheid begin 2027 gereedgesteld voor inzet.

Vanaf dat moment heeft de KMar een robuuste organisatie die in staat is een groot aantal extra taken uit te voeren:

- militaire politietaken ten behoeve van de verdediging Nederland en het bondgenootschappelijk grondgebied;
 - grootschalige bijstand binnen het Koninkrijk ten behoeve van eigen politietaken;
 - samenwerking met de landmacht (primair NATRES) bij de bescherming van vitale militaire infrastructuur en processen (waaronder *home base* en *host nation support* operaties);
 - bijstand aan politie, inclusief ondersteuning van het stelsel speciale eenheden.
- Daarnaast is de KMar in staat onderzoeken naar oorlogsmisdrijven uit te voeren in inzetgebieden.

Kortom een heel pakket en dat betekent voor de projectmedewerkers en vele anderen in de KMar- en overige defensieorganisatie een forse inspanning om in de komende jaren de bemensing, opleidingen, materieel en infrastructuur te realiseren.

Hilden (D), juni 2023,
MP-programmateam op
werkbezoek bij *Feldjäger*

Samen Sterk

Op bezoek bij algemeen voorzitter BNMO

Ronald Odenkirchen

Te midden van de prachtige bossen bij Doorn zijn in één gebouw vier instituten gehuisvest: het Nederlands Veteraneninstituut (NLVi), het Veteranenplatform (VP), de stichting Waardering Erkenning Politie (WEP) en de Bond Voor Nederlandse Oorlogs- en Dienstsachtoffers (BNMO). Werkelijk een indrukwekkend pand met een hotel en restaurant, van alle gemakken voorzien. Daar werd ik hartelijk ontvangen door Ronald Odenkirchen, algemeen voorzitter van de BNMO. | Door: Stijn van Susante

Nadat ik van hem een rondleiding door het gebouw heb gekregen en wat beter op de hoogte ben van enkele van de vele mogelijkheden die aan Nederlandse veteranen en dienstsachtoffers, als ook inmiddels aan politie-, brandweer-, ambulance- en eerste hulp personeel geboden kunnen worden, strijken wij neer in het kantoor van de BNMO.

Ronald heeft in het verleden ruim 28,5 jaar gewerkt bij de marechaussee en politie, en daarna ook nog 21,5 jaar bij het organisatieadviesbureau Twynstra Gudde met name in het publieke en veiligheidsdomein, waar hij nu nog (part-time) geassocieerd partner is. Sinds januari 2022 – net na zijn pensionering – naar de BNMO en dus nog geen pensionering, althans zo voelt het nog niet, zegt hij met een glimlach.

Ontstaan van BNMO

De BNMO was voor mij nog onbekend. Om mij de kans te geven me in te lezen over wat deze bond zoal doet, had Ronald vooraf enkele exemplaren van 'de Kareoler' toegestuurd. De Kareoler? Dat is het magazine voor BNMO-leden. Het is genoemd naar landhuis Kareol in Aerdenhout, in juli 1940 in gebruik genomen als herstellingsoord waar Nederlandse militairen werden opgevangen en

verzorgd, die tijdens de meidagen gewond waren geraakt.

In oktober 1940 werd de eerste Kareoler al uitgegeven, met als doel de band tussen patiënten, verzorgers en personeel te waarborgen. Uit deze band ontstond direct na de oorlog in augustus 1945 de BNMO. De bond behartigde de belangen van gewonde (oud-)militairen, maar later ook van hun partners en weduwen. Gewapend met deze kennis was ik benieuwd wat de bond anno 2023 te bieden heeft. En wie kan me dat beter vertellen dan de algemeen voorzitter?

1972, mar2 Ronald Odenkirchen

Algemeen voorzitter

"Ik heb van 1972 tot 1982 bij de KMar gewerkt, roerige tijden waren dat. Ik werkte regelmatig met de politie samen, onder andere op bureau Warmoesstraat in Amsterdam, waar rijks politie en marechaussee bijstand verleenden en waar ik ook nog een periode detachementscommandant mocht zijn. Toen ik permanent bij de politie werd gedetacheerd, heb ik de overstap gemaakt", vertelt Ronald.

Helaas overkwam hem een zeer zwaar dienstongeval. Hij moest vele operaties ondergaan, daarna jarenlang revalideren, en onder andere opnieuw leren bewegen en lopen. Het is goed aan hem te zien dat hij daar zelfs nu nog veel last van ondervindt, hoewel je hem zeker niet hoort klagen. Ondersteuning in die tijd was nihil. "Gelukkig was mijn vrouw militair, officier en verpleegkundige en heeft zij mij zeer goed kunnen helpen en revalideren ook vanuit de thuissituatie, een kleine ziekenboeg." Uiteindelijk kon Ronald gelukkig toch weer aan de slag bij de politie, maar helaas nooit meer pijnloos en met fysieke beperkingen. Ook heeft het echtpaar Rodenkirchen een van hun zonen verloren die als piloot met twee medepiloten is verongelukt. Dit stukje persoonlijk verleden, maar bovenal zijn ruime werkervaring in het 'zwaailich-

tencircuit' maken Ronald een geschikte en gedreven algemeen voorzitter voor de BNMO en haar leden.

Ontwikkelingen vanuit en met BNMO

De BNMO is een onafhankelijke (vrijwilligers)organisatie die (voormalig) geüniformeerde werknemers in publieke dienst met een dienstverbandaandoening (fysiek en mentaal), wel of niet veteraan zijnde, ondersteuning biedt en hun belangen behartigt. Dit is een van de kernwaarden. De BNMO nam hierbij zelf de initiatieven, zoals een onderling netwerk, contactpersonennetwerk, sportevenementen, de oprichting van het BNMO-Woonoord in 1957 en het BNMO-Centrum in 1983. De officiële opening van het Centrum werd op 15 mei 1984 verricht door koningin Beatrix, tevens beschermvrouwe van de BNMO. In 1977 besliste de Algemene Vergadering dat de afkorting BNMO ook de term 'dienstslachtoffers' zou gaan bevatten voor hen die tijdens hun dienst(plicht) of tijdens vredesoperaties van de Verenigde Naties gewond zijn geraakt.

In 1953 kwam Audrey Hepburn in actie voor onze oorlogsgewonden en werd de start gegeven van de bouw van het Wooncentrum (een vorm van verpleeg- en verzorgingshuis) in Doorn. Dit kon gefinancierd worden door de opbrengsten van onder andere goede doelenacties en loterijen, een idee van de heer Willem ('Bib') van Lanschot. Niet onvermeld mag blijven dat in 1948 Van Lanschot voor zijn verzetswerk tijdens de Duitse bezetting tot ridder in de Militaire Willems-Orde werd benoemd.

Voorzitter Van Lanschot wist van de BNMO een professionele organisatie te maken. In dat kader richtte de BNMO in 1970 de Stichting Fondsenwerving Militaire Oorlogs- en Dienstslachtoffers (SFMO) op. Zij onderhoudt met de BNMO een subsidierelatie. De SFMO heet sinds 2007 het Nationaal Fonds voor Vrede, Vrijheid en Veteranenzorg (vfonds). Het Militair Revalidatie Centrum (MRC) is ook voortgekomen vanuit de BNMO. In 1960 richtte de BNMO samen met het MRC de Nederlandse Invaliden Sportbond op, tegenwoordig Gehandicaptensport Nederland. Ook was de

BNMO betrokken bij de oprichting van de World Veterans Federation (WVF 1950). De BNMO stond aan de basis van de Stichting Burger Oorlogsgetroffenen (SBO) in 1981, de Stichting Veteranen Platform (VP) in 1989, de Stichting Veteraneninstituut (Vi) in 2000, de Stichting de Basis in 2006 en het Nederlands Veteranen Instituut (NLVi) in 2020.

In het jaar 2000 resulteerde het verzoek aan de overheid om haar bijdrage te leveren aan de nazorg voor veteranen en dienstslachtoffers in de oprichting van het Veteraneninstituut (Vi). In dit initiatief trokken onder meer de BNMO, het Veteranen Platform (VP) en het ministerie van Defensie gezamenlijk op. Omdat de combinatie uitvoerder van zorgtaken en belangenvereniging soms lastig werkte en een behoefte bestond aan verbreding van de dienstverlening, werd de BNMO in 2007 gesplitst: Stichting de Basis werd geboren. De Basis nam vanaf dat moment de zorgverleningstaken op zich en de BNMO ging verder als zelfstandige en nog steeds onafhankelijke vereniging.

Met de komst van de Veteranenwet in 2014 en het Veteranenbesluit, waar in artikel 18 wordt aangegeven dat 'dienstslachtoffers' ook onder bijzondere zorgplicht vallen van deze wet, ontwikkelde een en ander zich voorspoedig en ontstond een nieuwe professionele context, met name voor veteranen. Met ingang van 1 januari 2021 is Stichting De Basis opgegaan in het NLVi. Op 29 november 2014 heeft de Bondsraad van de BNMO het besluit genomen om haar doelgroepen te verbreden. Vanaf dat moment kunnen geüniformeerden met een dienstverbandaandoening al dan niet erkend door de eigen organisatie en hun directe achterban zich aanmelden als lid. Naast de politiemans/-vrouw zijn ook (oud-)medewerkers van o.a. ambulance en brandweer meer dan welkom.

De laatste jaren is de omgeving, alsook

de samenleving waarin BNMO opereert, veranderd. Het zorglandschap is sterk versnipperd waarbij een groot aantal organisaties zich richt op deels zelfde doelgroep. De Veteranenwet en de juridische discussie over de definitie 'veteraan' met de daaraan gelieerde (bijzondere) zorgplicht hebben grote invloed (gehad) op zowel de BNMO als op haar achterban. Daarbij neemt de druk op de financiering van de BNMO – nog steeds een particulier initiatief – toe. Het vfonds stelt zich namelijk steeds meer op het standpunt dat financiering

een taak is van de desbetreffende werkgevers. Jaarlijks neemt hiertoe de bijdrage af. Reden voor het hoofdbestuur om een extern onderzoek in te stellen naar de toekomst en toekomstbestendigheid en positionering van de BNMO in dit stelsel.

Missie

Helpen, dat wil en kan de BNMO. Kijk maar naar hun missie, inmiddels al ruim 78 jaar lang. "Dat is onze rode draad", zegt Ronald. "We gaan op voor 80 jaar vrede en het 80-jarige bestaan van de BNMO." In die missie staat duidelijk omschreven dat de onafhankelijke (vrijwilligers)organisatie (voormalig) geüniformeerde werknemers in publieke dienst maatschappelijke steun wil bieden op diverse gebieden zoals contactpersonennetwerk, belangenbehartiging, ►

- maatschappelijke re-integratie, sport en cultuur.

Zoals hiervoor genoemd komt de BNMO sinds 2014 op voor alle geüniformeerde beroepen, dus ook voor brandweer-, ambulance- en eerste hulp personeel. Als ik benoem hoe schandalig ik het vind hoe tegenwoordig soms met deze hulpverleners wordt omgegaan, is Ronald dit volmondig met me eens. "Zij hebben (nog) geen veteranenwet en dus nog geen bijzondere zorgplicht vanuit de werkgever(s)", verzucht hij. "Bij hulpvragen krijgen zij vaak 'kan niet' als antwoord. Dat zul je bij ons niet horen. Wij staan vierkant achter onze mensen."

Dat doet de bond op vele manieren: van kleine en grootschalige activiteiten, verdiepende programma's zoals 'Moral Injury, PTSS heb je niet alleen', partners en gezinsbijeenkomsten, terugkeerreizen naar uitzendgebieden tot begeleiding en rechtsbijstand. Te veel om op te noemen. Belangrijk is wel om nogmaals te benoemen dat de BNMO er ook is voor partners, hun gezinnen en nabestaanden. Zij zijn vaak de onzichtbare slachtoffers. De BNMO doet dit in goede samenwerking en afstemming met onder andere het NLVi en VP. Feitelijk is de BNMO de grondlegger van eerder genoemde organisaties en voorzieningen die daaruit voort komen.

Zichtbaar en toekomstbestendig

Dat hij algemeen voorzitter van deze landelijke organisatie is geworden, vindt hij een hele eer. Voor zijn medebestuurders, zoals de algemeen secretaris en algemeen penningmeester is het vrijwilligerswerk met een kleine onkostenvergoeding, maar niet vrijblijvend. Voor ondersteuning heeft de BNMO overigens betaalde professionals. "Nadat ik was benaderd door een voormalig directeur

Rijksrecherche, een hoofdcommissaris b.d. en CKMar b.d., mocht ik langs enkele commissies. Ben toen snel gestart met een rondje langs de velden, te beginnen met mijn voorganger generaal-majoor b.d. Bert Dedden (oud-directeur MIVD)." Vanwege Covid moest contact weliswaar soms digitaal, maar toch kreeg Ronald een goede indruk van decentrale besturen en hun leden, en alle andere vrijwilligers die zich geheel belangeloos in de elf afdelingen inzetten (elf in analogie met de provincies). "Ik heb gedreven, loyale mensen gesproken die zich enthousiast inzetten voor onze leden en hun gezinsleden."

Samen met hen wil Ronald de BNMO meer toekomstbestendig maken. Hij zoekt samenwerking met stakeholders, ministeries, Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht en dit in verbinding met de afdelingsbesturen en de Bondsraad van de BNMO, "zodat de BNMO ook in de toekomst een onafhankelijke organisatie is die als zodanig kan acteren en er nog steeds toe doet. Er zal dan, gelet op de maatschappelijke ontwikkelingen ook in het 'zorglandschap' wel het een en ander moeten gaan veranderen. Gelukkig is de BNMO nog steeds een sterk merk." Voor de werkgevers waaronder Defensie en Nationale Politie alsook diverse vakbonden is de BNMO daarin niet altijd de meest gemakkelijke gesprekspartner. Ook zit de BNMO, vanuit de belangen van hun leden, aan diverse 'tafels' waaronder enkele vaste Tweede Kamercommissies.

Uit degelijk en zorgvuldig onderzoek moet blijken wat nodig is voor die toekomstbestendigheid. Daarbij wordt enerzijds gekeken naar financiële context en mogelijkheden, bijvoorbeeld via subsidieverstrekken zoals het vfonds, werkgevers en zorgverzekeraars en anderzijds naar de bestuurlijke context. Maar als een paal

Loenen, 4 mei 2023, Ronald Odenkirchen (links) en Pieter Winands, secretaris afd. Gelderland

boven water staat dat de BNMO er wil zijn voor het welzijn van al haar leden. En dus ook voor mensen die de weg naar de BNMO nog niet hebben gevonden.

"Veel mensen weten niet waar ze moeten zijn", vertelt Ronald. "Dat komt onder andere door de gigantische versnippering. Ook het Veteraneninstituut worstelt daarmee." Dat is uiteraard niet wat je moet hebben voor mensen die het toch al moeilijk hebben. Hulp moet juist makkelijk vindbaar zijn. Want er zijn altijd mensen die de hulp van de BNMO goed kunnen gebruiken. "Helaas is de BNMO (nog) nodig", beseft de algemeen voorzitter zich terdege. "Zolang werkgevers alsook het ABP vinden dat behoevend een haalplicht hebben in plaats van een breng- en zorgrecht, hebben wij nog steeds onze uitdagingen en moeten wij dus onder andere zorgen dat we goed op de kaart staan."

Met Ronald Odenkirchen heeft de BNMO een kundig en zeer betrokken algemeen voorzitter, die de bond in goede samenwerking toekomstbestendig kan maken. Hij ziet de bond zeker niet als iets om zomaar te mogen besturen. Zijn eigen verleden zal daar ongetwijfeld debet aan zijn. Zijn uitspraak: "Niet klagen maar dragen", doet hij met recht eer aan. Maar hij doet het niet alleen, zo benadrukt hij nogmaals, je doet dit met elkaar. En daar komt het motto van de BNMO (Bib van Lanschot) weer terug: "Samen sterk en je bent pas verslagen als jezelf opgeeft!"

BNMO Samen Sterk

Succesvol optreden Stichting Dienstplichtig Marechaussee in Den Helder

I Door: Gert Janssen

Twee legertenten, vijf origineel uitgevoerde marechausseevoertuigen, een verkeerspost, stille maten, uitbundig vlagvertoon en acht bevlogen dienstplichtig marechaussees met groot verlovormden van 30 juni tot en met 2 juli de basis voor onze presentatie op de 'Marinedagen 2023'.

Niet alleen de duizenden bezoekers reageerden enthousiast, ook deelnemende collega's van onder andere Koninklijke Marechaussee en Koninklijke Marine waren positief verrast over de energie die de interactieve display van de Stichting Dienstplichtig Marechaussee uitstraalde.

De uitnodiging van de organisatie van de Marinedagen (in combinatie met 'Sail Den Helder') aan de oud-marechaussees, was voor onze actieve groep een uitgelezen kans om de beste beentjes voor te zetten. Serius waar het moest en met humor waar het kon. Alles werd uit de kast getrokken en het ruim bemeten terrein naast de blauwe collega's werd volgezet met het originele materieel van individuele leden en van de stichting. Het publiek wist dat drie dagen lang te waarderen. Vooral de stille maten (statische poppen zowel GVT als DT), de paspop in DT en de originele Moto Guzzi V50 NATO (kijken mocht ditmaal ook met de handjes) waren een hit. En niet in de laatste plaats natuurlijk de manschappen zelf die spontaan met bezoekers in gesprek gingen en in hun uniformen uit de Koude Oorlog-periode fotogeniek poseerden met wie maar wilde. Dat bleken opmerkelijk vaak jonge dames te zijn. Kortom, we waren weer even negentien. En wie wil dat niet zijn?

Zelfs op de wat regenachtige zaterdag bleef het publiek niet thuis. De twee originele officierstenten (*US Small Wall Tent*) die we hadden opgezet, kwamen op dat moment uitstekend van pas. Met de investeringen die eerder, maar vooral ook de laatste maanden zijn gedaan, is het mogelijk een professionele interactieve display in te richten, die vooral oudere bezoekers nog herkennen van hun eigen diensttijd. En zo blijft de naoorlogse historie van 50 jaar groene marechaussee levend.

Natuurlijk waren er ook tal van oud-wapenbroeders die een kijkje kwamen nemen en een tijdreis maakten naar hun actieve periode. De partner van een van hen reageerde: "Julie zijn geweldig, dankjewel. Julie zijn zo enthousiast en ik heb zoveel informatie gekregen. En wat een mooie, hechte groep. Jammer voor de degenen die er niet waren." Onze oud-collega Teus de Jong (77-4) was net zo enthousiast: "Dit was goud van oud. Echt, top, top, top!" Daar bleek maar weer eens uit: eens een groene marechaussee, altijd een groene marechaussee.

Een prachtig compliment natuurlijk. Niet alleen voor ons als collectief, maar ook voor het Wapen in z'n geheel, want veel bezoekers werden doorverwezen naar de beroepscollega's naast ons, waar we leuk contact mee hadden. "Met de groeten van de groene marechaussee", kregen ze steeds te

horen van het bezoekende publiek en dat werd gewaardeerd. Onze inzet, geestdrift en bezieling viel ook de organisatie op, met als gevolg een uitnodiging voor 'Rescue Zeeland' op woensdag 9 augustus in Vlissingen. Vanzelfsprekend zijn we daar bij en weer staan we daar naast onze blauwe vrienden.

De Marinedagen 2023 waren voor ons als groep een ongekend succes en daarmee zeker voor herhaling vatbaar.

Op donderdag 22 juni werd in het Congres- en Reüniecentrum 'Kumpulan' in Arnhem de traditionele reünie van onze Indië-veteranen gehouden. Een groep die ook dit jaar weer onvermijdelijk kleiner is geworden. De temperatuur was dit jaar nog hoger dan vorig jaar waardoor iedereen liever in het reüniecentrum bleef dan buiten op het terras.

Zoals in Marechaussee Contact was aangekondigd, vond dit jaar deze reünie Boerma-Plaizier/MP III voor het eerst plaats in combinatie met de jaarlijkse SMC-contactmiddag Bronbeek. Al snel bleek dat beide groepen zich probleemloos mengden.

Is er een voorzitter in de zaal?

Bij mijn binnenkomst hoorde ik dat SMC-voorzitter André Peperkoorn zich had moeten afmelden, omdat hij zich al enige dagen 'katsberoerd' voelde zoals hij in een mailtje had laten weten. Corona was het niet, maar wat dan wel? Daarnaast was Pier Scholte door zijn ega afgemeld wegens acute medische problemen en nu zat de reünie ook nog eens zonder fotograaf. Of ik misschien nog iemand wist?

Gelukkig was oud-voorzitter Jack Vlamming aanwezig en die nam probleemloos het roer over. Hij heette iedereen van harte welkom en herinnerde de gasten er nog eens aan dat ooit deze reünie wel zo'n 400 Indië-veteranen met familieleden telde. Nu waren van de oorspronkelijke doelgroep nog maar vier mannen aanwezig. In totaal telde deze reünie nu 36 aanwezigen. In de naam-

Foto's: Laura Reloew

Reünie Boerma-Plaizier/MP III en SMC-contactmiddag Bronbeek

en adreslijst stonden zeer uiteenlopende plaatsen, verspreid over heel Nederland met zowaar een adres in Waals-Brabant (B) op 250 kilometer van Arnhem. Zoals bekend heeft Jack zich jarenlang intensief bemoeid met het grote en inmiddels ook geruchtmakende NIOD-onderzoek naar de Indiëperiode, maar daar is hij mee opgehouden. "Ik zie in de discussies alleen maar een herhaling van zetten", aldus Jack. "Ik schrijf er niets meer over."

Kranslegging

Gerrit Reloe, voorzitter van onze Reünievereniging Marechaussee Contact, noemde vervolgens de afzeggingen voor deze dag, aangevuld met de namen van twaalf sobats die het afgelopen jaar zijn overleden. Hun namen leest u onderaan dit artikel.

Hierna verliet het gezelschap de zaal om buiten plaats te nemen voor de kranslegging bij het KNIL-monument. Dit jaar werd de krans gelegd door de bekende Bronbeekbewoner Bol Kerrebijn (95) en mevrouw Thea Meulders.

Het Orkest KMar werd hierbij vertegenwoordigd door wachtmeester der eerste klasse hoornblazer Jordi Lensink, die bekende nog nooit eerder op Bronbeek geweest te zijn. Het signaal Taptoe en het aansluitende Wilhelmus klonken weer even indrukwekkend als vanouds en dat terwijl het volkslied eigenlijk niet geschikt is om met één trompet te worden gespeeld. Met het gebruikelijke defilé langs het monument en het maken van foto's werd de ceremonie buiten afgesloten. De genodigden vertrokken naar de Kumpulan voor een zeer welkome koele verfrissing, gevolgd door de traditionele en voortreffelijke Indische lunch. Het werd daarna nog een geanimeerde middag.

Complimenten voor de uitstekende organisatie door de reünievereniging en veel beterschap gewenst aan onze zieke SMC-vrienden die er helaas niet bij konden zijn. Vermeldenswaard is nog dat deze reünie dit jaar voor het eerst een financiële bijdrage heeft mogen ontvangen van het zogeheten vfonds. Kijk op de SMC-website voor de foto's van deze dag.

Onderstaand de namen van Indiëgangers die – voor zover bij SMC bekend – het afgelopen jaar zijn overleden.

Dhr H.J. Berends
Dhr B.M. van Dulmen
Dhr J. Haitjema
Dhr C. Horsman
Dhr W. Jansen
Dhr J.M. Mensink

Dhr H.G. van Noordenburg
Dhr A.P.G.M. Merkk
Dhr W.J. Tomessen
Dhr F.W. Uilhoorn
Dhr J.W. Vink
Dhr J.H. van Vught

IN MEMORIAM Cor de Boom

Op 19 juli 2023 is Cor de Boom in de leeftijd van 82 jaar overleden. Vorig jaar werd Cor ziek, maar het leek weer beter te gaan. Op 13 juli was er toch nog een operatie nodig, waarbij de ontstane complicaties hem helaas fataal zijn geworden.

Sinds 1995, direct na zijn diensttijd bij voornamelijk 101 Bataljon Koninklijke Marechaussee, heeft Cor zich met grote ijver en loyaliteit voor onze stichting ingezet. Hij nam binnen ons bestuur de begunstigersadministratie op zich en dat bracht veel werk met zich mee. De destijds ongeveer 3500 begunstigers moesten uit de kaartenbak naar digitale bestanden worden overgezet. Op reünies, veteranen- en contactdagen bemande hij bovendien getrouw de stand van SMC. In juni 2019 heeft hij zijn werkzaamheden overgedragen aan Gerrit Sels. Tot zeer onlangs heeft hij echter nog steeds contact met laatstgenoemde gehouden en probeerde hij oud-marechaussees op te sporen. Op 6 juli gaf hij Gerrit nog aan na zijn operatie met hem bestanden en archiefmateriaal te willen doornemen. Het heeft helaas niet zo mogen zijn.

Wij zijn hem en zijn echtgenote Janny, die hem hiervoor de ruimte heeft gegeven, voor de inzet voor SMC heel veel dank verschuldigd. Wij zullen hem missen als vriend en als oud-bestuurslid. Janny en de familie wensen we alle sterkte toe om dit verlies te kunnen dragen.

Koninklijke onderscheiding voor Cor Wever

I Door: Henk Westland
In MC 2023-3 heeft u kunnen lezen over op 26 april verleende Koninklijke onderscheidingen aan drie SMC'ers. "Voor zover bekend bij de redactie" stond erbij vermeld. En inderdaad, er was die dag nog een gelukkige SMC'er. Ook deze decorandus feliciteren wij van harte.

Burgemeester Maarten Poorter reikte op woensdag 26 april in Zuid-Scharwoude namens de koning aan elf inwoners van gemeente Dijk en Waard een Koninklijke onderscheiding uit. Een van de gelukkigen was de heer C. E. Wever. Hij werd benoemd tot Lid in de Orde van Oranje-Nassau. Cor was van 1988 tot 2000 collectant en voorzitter van de collectantengroep van de Sint-Josephkerk in Alkmaar. Hij was vrijwilliger bij en secretaris (2006-2015) en voorzitter (2017-heden) van de Katholieke Bond van Ouderen (KBO), afdeling Langedijk. Daarnaast verzorgt Cor de ledenadministratie en is hij onder andere (mede)organisator van activiteiten.

Cor is oud-dienstplichtig marechaussee

foto: AGHeermans Photography

van lichte 62-6 en toen geplaatst bij 101 Marechaussee Bataljon op Legerplaats Nunspeet. Cor: "De moordaanval op president Kennedy tijdens ons bivak in Aalten was een heel ingrijpende gebeurtenis. Spannend was het begeleiden van transporten naar Duitsland en de laatste naar La Courtine met een verkeerspost in Mourmelon."

"De diensttijd heeft me gevormd en ik ben me altijd een beetje MP blijven voelen. Door mijn carrière eerst bij de Parketgroep der Rijkspolitie Amsterdam

en later in Alkmaar en Haarlem, kwam ik regelmatig in contact met de Koninklijke Marechaussee. En niet alleen tijdens de roerige Provo-tijd in Amsterdam, maar ook bij uitzettingen naar Roosendaal, Bergh-Autoweg en Schiphol en soms nog andere grensbrigades." Na dertig jaar werkzaam te zijn geweest bij de Parketpolitie zorgde de reorganisatie begin jaren 90 voor een gedwongen verandering. Cors laatste tien jaar waren vanaf toen aan het begin van de strafrechtketen bij de politie Heerhugowaard.

Nederlandse Veteranendag 2023 in Den Haag

Veteranen in het zonnetje

Tijdens de 19e editie van het evenement eerde Nederland de ruim 100.000 militairen die zich vanaf de Tweede Wereldoorlog hebben ingezet voor vrede en veiligheid. Een hoogtepunt van Veteranendag was het Nationale Defilé voor koning Willem-Alexander in de Haagse binnenstad. In de militaire parade liepen in totaal bijna 4000 veteranen en militairen mee van de verschillende krijgsmachtdelen, waarvan twee detachementen van de Koninklijke Marechaussee. Uiteraard was ook SMC vertegenwoordigd met een detachement. Hierbij een foto-impressie tijdens het defilé en de daaraan voorafgaande samenkomst.

Foto's: pag. 14 boven en pag. 15 linksboven door Mediacentrum Defensie | Valerie Kuypers; overige door Mary An Bezemer

Rolls Royce in moeilijkheden

Deel 63 uit de serie 'De onbekende helden van 1940-1945'

Door: Henk G. Westland, luitenant-kolonel b.d.

Op de Veluwe in het dorp Putten is wachtmeester Wijngaarden actief voor een illegale koeriersdienst. Het oppakken van een koerierster door de *Sicherheitspolizei* zorgt voor een golf aan arrestaties.

Jan Wijngaarden (20), na de capitulatie eervol ontslagen als marinier 3e klasse, verbindt zich medio augustus 1940 als marechaussee te voet aan de 3e Divisie Marechaussee. Hij komt op in Arnhem en wordt ingedeeld bij de Verkeersbrigade aldaar, waar hij zijn elementaire opleiding krijgt. Hierna volgen een detachering of plaatsing bij marechausseebrigades in Dieren (februari 1941) en Wageningen (april 1941). In oktober 1941 wordt hij geplaatst bij Eskadron Arnhem. Wanneer de eskadrons in mei 1942 worden opgeheven, betekent dit voor marechaussee Wijngaarden een overplaatsing naar Brigade Nunspeet.

Per 1 maart 1943 wordt de politiemacht in Nederland door de bezetter gereorganiseerd. Wijngaarden wordt dan ontslagen als marechaussee en weer aangesteld als wachtmeester der Staatspolitie, ingedeeld bij de nieuwe 'Marechaussee (Gendarmerie)', bij groep en post Putten. "In het belang van de dienst" wordt hij per 1 mei 1944 overgeplaatst naar groep en post Stad-Delden in Twente.

Illegale activiteiten

In oktober 1943 duikt in Putten onder Jan Boldewijn ('Kees Jonkers'), zoon van een hoofdonderwijzer uit Staphorst. Jan wordt gezocht door de *Sicherheitspolizei* (Sipo). Hij was voor de knokploeg (KP) Meppel onder andere betrokken bij pogingen in juni en juli om het gemeentehuis van Stadskanaal in brand te steken en hij is een van de schutters bij de liquidatie van NSB-prominent Reilingh op 30 juli. Daarnaast is hij actief binnen de LO ('Land-

lijke Organisatie voor Hulp aan Onderduikers') en met pilotenhulp. Op zoek naar hem wordt zijn vader – actief in LO en schoolverzet – op 29 september 1943 door de Sipo van huis gehaald en vermoord.

Jan Wijngaarden en Jan Boldewijn zijn leeftijdgenoten en kennen elkaar vanuit Staphorst. In Putten gaat Boldewijn verder met LO-werk en ook Wijngaarden raakt daarbij betrokken. Misschien ook wel eerder in Nunspeet want de LO-Meppel verzorgt de regio Harderwijk van distributiebonnen. Bekend is dat Wijngaarden hem een marechaussee-uniform heeft verschaft.

Eind 1943/begin 1944 wordt op de Veluwe een nieuwe landelijke illegale organisatie actief, de 'Raad van Verzet'. Die RVV is gericht op spionage/inlichtingen, sabotage en gewapend verzet. RVV'er Piet Oosterbroek uit Putten: "De samenwerking met de L.O.-L.K.P. en R.V.V. was hier totaal!" De RVV zoekt mensen voor spionagewerk. "De mensen, die hierbij weer ingeschakeld zijn, zijn Jan Boldewijn geweest en Van Wijngaarden", aldus Piet. Hij is de leider van een groep van ongeveer tien man, die tot september 1944 buiten Putten, omgeving Hoogland en Hoevelaken, actief zijn.

Inmiddels heeft Jan Wijngaarden verkeering gekregen; zijn verloofde woont – ondergedoken – in Putten. Door zijn overplaatsing naar Delden in Twente in mei 1944 kan Jan uiteraard niet meer zo vaak in Putten zijn. Wel brengt hij zijn spaarzame verlof daar door en

Jan Wijngaarden wordt op 6 juni 1920 geboren te Staphorst. Jan groeit op in een Nederlands-hermiformd gezin in het dorp Werkhorst (gemeente Staphorst), waar vader de kost verdient als nachtwacht en jager. Jan is een nakomertje in dit gezin van vijf kinderen; zijn broer is al twintig jaar ouder. Na drie jaar mulo gaat hij aan het werk als winkelbediende en volgt dan vier jaar lang de Handelsavondschool.

In april 1939 neemt Jan vrijwillig dienst als marinier 3e klasse bij de Rijkszeedienst en meldt zich in Den Helder. Zijn mariniersopleiding krijgt hij bij de Afdeling Mariniers en het Marine Depot te Rotterdam. Wanneer zijn rekrutenopleiding eind februari 1940 is beëindigd, wordt hij overgeplaatst naar de Marinekazerne te Den Helder. Zijn directe chef beschrijft de jonge marinier als: "Stil, verstrooid, verlegen, gewillig en ijverig, doet goed zijn best."

Marinier Wijngaarden wordt medio april 1940 gestationeerd bij een post van de marine kustwacht (MKW) in Oostmahorn aan de Lauwerszee. Tijdens de Duitse inval trekt deze eenheid zich op 12 mei volgens orders terug naar Terschelling, naar het Marine Detachement Terschelling. Na de capitulatie wordt hij per 1 juli geplaatst bij de Afdeling Mariniers te Rotterdam. Bij de demobilisatie wordt marinier Wijngaarden op 15 juli 1940 eervol uit de Zee-dienst ontslagen onder toekenning van wachtgeld.

weet ook nog tijd te besteden aan illegaal werk. Het is overigens goed voorstelbaar dat ook zijn verloofde daarbij betrokken is.

Koeriersdienst Rolls Royce

Een inlichtingendienst, ontstaan vanuit Amsterdam, groeit na 5 september 'Dolle Dinsdag' en het wegvallen van de spoorverbindingen vanaf 17 september 1944 uit tot een goed georganiseerde koeriers- en inlichtingendienst, genaamd Rolls Royce, afgekort RR.

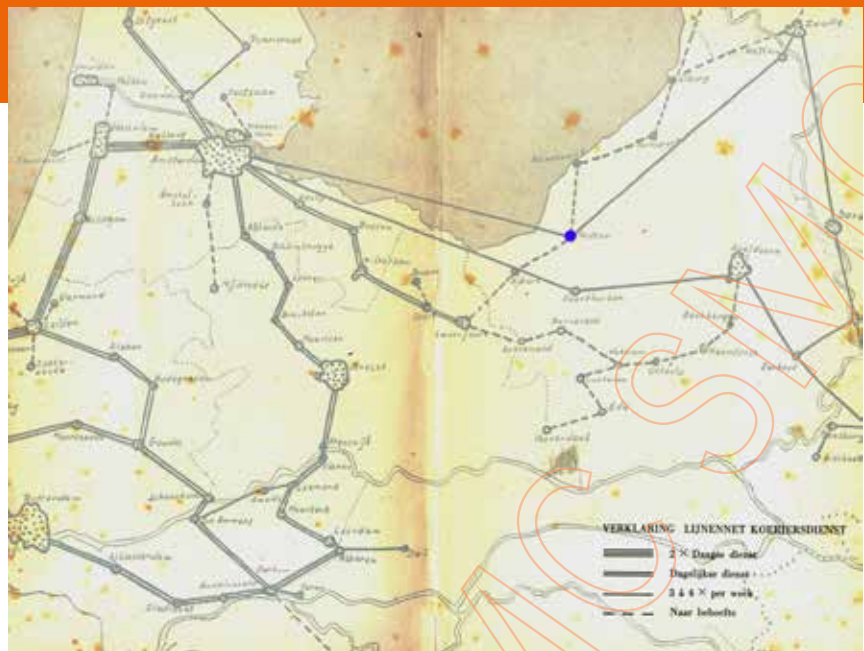

De koeriersdiensten gaan per fiets op regelmatige tijden; er bestaat een dienstregeling en er zijn zelfs lijninspecteurs. De afstanden worden verdeeld in trajecten van 10 tot 15 km tussen de posten. Elke post brengt met eigen koeriersters de brieven naar zijn buurman.

Vanuit Amsterdam en Amersfoort wordt een lijn naar het noordoosten opgebouwd. Posthouders en koeriersters worden gevonden in Nijkerk, Putten, Harderwijk, Elburg, Zwolle, Kampen tot Zwartsluis toe. De LO-leider van Ermelo, Kappers, die regelmatig contact heeft met Jan Boldewijn, hierover: "Na de spoorwegstaking was het verkeer verbroken en toen hebben ze een postlijn ingesteld van het Noorden naar Zuid-Holland. Ieder legde een deel per fiets af. Toen heeft die marechaussee, hoewel hij overgeplaatst was, in Putten dat postlijntje waargenomen van Nijkerk tot Harderwijk [...]. Hij heette Van Wijngaarden." Ondanks vele veiligheidsmaatregelen ontstaan er toch ongelukken.

Einsatzkommando Apeldoorn

Met de nadering van de geallieerde legers vanuit het zuiden trekken ook Duitse politiediensten noordwaarts. Op 23 september 1944 verschijnt in Apeldoorn een nieuwe formatie Sipo, afkomstig uit Antwerpen. Dit *Einsatzkommando Apeldoorn*, bestaande uit Belgen, Duitsers en Nederlanders, maakt snel en veel slachtoffers. Door eerdere arrestaties is de Sipo wat te weten gekomen over RR: buitenplaats Old Putten bij Elburg zou een contact- of postadres zijn. Dat is juist, maar sinds enkele dagen geldt een ander adres. In de vroege morgen van 13 februari 1945 volgt op Old Putten een inval, waarbij een aantal mensen wordt gearresteerd en een jonge vrouw, een toevallige voorbijgangster, wordt doodgeschoten. Een van de arrestanten is koerierster Eddy bij wie bezwarende post wordt gevonden. Zij fietst sinds half januari voor RR tussen de posten Elburg en Nunspeet, en is helaas nog niet op de hoogte van het nieuwe adres. Zij is de opvolgster van de onderdoken koerierster Trudi ('Tuut') van Nijnatten. Bij het verhoor in de Sipo-gevangenis in de Willem III-kazer-

Bron: 'Ontstaan en werken van de koeriers- en inlichtingendienst R.R.' (1945)

ne te Apeldoorn wordt Eddy ernstig mishandeld, waarbij ze namen en adressen prijsgeeft.

Arrestaties in RR-lijn

De komende arrestaties gaan als een golf van post tot post. Telkens grijpt de Sipo een posthouder en/of koerierster, die bij verhoor wat loslaat over de verdere etappe van de RR-lijn. Nog in de avond van 13 februari valt de Sipo binnen bij de posthouder in Nunspeet, die niet thuis blijkt te zijn. Meteen verder naar Harderwijk, een inval bij posthouder Schaftenaar en zijn vrouw Dini, die koerierster is op de lijn Harderwijk-Nunspeet. Drie dagen later worden in Hulshorst mevrouw Van Nijnatten en haar dochter Cobie gearresteerd, maar de Sipo was eigenlijk op zoek naar haar andere dochter, koerierster Tuut. In de auto zien ze tot hun schrik Schaftenaar zitten en "verder een man en meisje, die blijkbaar ook waren gearresteerd." Zij kennen die man en het meisje niet, maar vaststaat dat ook Jan Wijngaarden op die 16e februari is gearresteerd. De man zal Wijngaarden zijn geweest en het meisje mogelijk zijn verloofde. Ze worden naar de kazerne in Ermelo gebracht. Hierna volgen op 20 februari in Amersfoort nog arrestaties van een posthouder en een lijninspecteur, en vier dagen later van een koerierster op de lijn Amersfoort-Achterveld.

Jan wordt overgebracht naar de Willem III-kazerne te Apeldoorn en vandaar naar het door Duitsers in september 1944 gevorderde Rijksopvoedingsgesticht De Kruisberg in Doetinchem.

Een noodgevangenis, immers concentratiekamp Vught is inmiddels ontruimd en de gevangenen in Arnhem liggen in de frontlinie.

Boerderij 'De Bark'

Eind 1944 wordt door de KP-Aalten de vervallen boerderij 'De Bark', gelegen tussen Dinxperlo en Aalten, in gebruik genomen als verblijf- en opslagplaats. De groep bestaat uit meer dan dertig personen.

De frontlijnen tussen de Duitsers en de geallieerden schuiven steeds noordelijker op en ook in de Achterhoek vinden meer militaire activiteiten plaats. Op zondag 25 februari 1945 verkennen enkele Duitse militairen, afkomstig van een *fallschirmjägerkompanie* gelegerd in Hummelo, het gebied rondom De Bark voor toekomstige artillerieopstellingen. Drie man dringen ook 'De Bark' binnen op zoek naar eten. Na het verlaten van de boerderij worden de drie en hun chauffeur daarna door de groep overvallen en met hun DKW-auto naar de boerderij gebracht. De mogelijkheden afwegend besluit een kriegsraad de vier man door ophanging te doden en een vliegtuigaanval op hun auto te ensceneren. De auto met de lijken daarin wordt naar een verse bomkrater gereden en daar met explosieven opgeblazen. Alleen explodeert maar een deel van de wagen en is de ravage niet compleet. Bij hun onderzoek vinden de Duitsers explosieven in de wagen en zien ze de striemen in de halsstreek van de lijken. De werkelijke toedracht is dan al snel duidelijk.

► Represaille

In de vroege morgen van 2 maart 1945 nabij de plaats waar de vier dode Duitse soldaten zijn gevonden, worden op bevel van de *Höhere SS- und Polizeiführer Nordwest* 46 mannen – *todeskandidaten* – als represaille doodgeschoten. Deze mannen, waaronder Jan Wijngaarden, zijn uit de gevangenschappen van Apeldoorn en Doetinchem gehaald. Met hun handen op de rug gebonden en man voor man hun naam gecontroleerd, krijgt ieder een briefje in de zak van jas of broek gestopt. In gesloten wagens zijn ze naar een boerderij aan het Rademakersbroek tussen Varsseveld en Aalten gebracht, waar manschappen van eerdergenoemde *fallschirmjägerkompanie* het doodvonnis hebben voltrokken.

Enkele uren later moeten boeren uit de omgeving de lijken naar Varsseveld brengen, waar ze ongekist in een massagraf op de Algemene Begraafplaats worden begraven. Vier weken na de bevrijding van Varsseveld op 26 april worden de 46 slachtoffers opgegraven en aan de hand van de gevonden briefjes geïdentificeerd. Op de overlijdensakte van Jan Wijngaarden staat vermeld "onbekend manspersoon op wiens lijk een brief werd aangetroffen bevattende de volgende gegevens: 'van Wijngaarden, Jan, geb. 6.6.1920 in Staphorst. Wohnort: Delden, Molenstraat 10'."

Jan Wijngaarden is op 26 april 1945 herbegraven op de Gemeentelijke Begraafplaats te Meppel. Later is dit graf samen met andere graven ingericht als eregraf. Zijn naam staat op de oorlogsmonumenten te Rademakersbroek en Varsseveld.

Mevrouw Van Nijnatten en dochter zijn kort na hun arrestatie vrijgelaten. Wie de verloofde van Jan Wijngaarden was, is niet bekend geworden. De gearresteerde koeriers hebben hun gevangenschap overleefd. Posthouder Schaftenaar en de twee gearresteerde RR-mannen in Amersfoort zijn ook te Rademakersbroek gedood.

De auteur verricht historisch onderzoek naar de gevallen die in de oorlog 1940-1945 behoorden tot de (Koninklijke) Marechaussee. Wilt u reageren? Uw reactie is welkom op het redactieadres of rechtstreeks per e-mail aan de auteur op marechaussee4045@gmail.com.

Wielervedstrijden

Ik hou niet van fietsen, wel van mopjes, die erop gemaakt worden, zoals van die meneer, die door een dame werd aangereden en verontwaardigd uitriep: "Maar juffrouw kunt u niet bellen?!" en daarop het onverwachte antwoord kreeg: "Jawel meneer, bellen kan ik wel, maar ik kan niet fietsen!" Dat is een heel oude mop natuurlijk, want wie kan er tegenwoordig niet fietsen? Vroeger leerde je je evenwicht te bewaren met een hijgende vriend naast je. Maar wie ziet tegenwoordig iemand leren fietsen? Kinderen leren niet fietsen, maar ze kunnen het, bijna eerder dan lopen.

Maar al hou ik niet van fietsen en loop ik liever, toch gebruik ik wel m'n rijwiel, als het nodig is. Een fiets is een prachtige uitvinding, die in het hedendaagse leven totaal onmisbaar is. Wat een mogelijkheden biedt dit betrekkelijk goedkope en binnen ieders bereik zijnde vervoermiddel! De arbeider, die ver van zijn fabriek woont, is ermee gebaat en ook de kantoorbediende, de winkeljuffrouw, de huisvrouw, die vlug wat boodschappen moet doen en ook de jongens en de meisjes, die naar en van school gaan, winnen heel wat tijd door met de fiets te gaan.

Ja, het rijwiel, mits gebruikt en niet misbruikt, is een nuttig vehikel. Niet ieder kan zich een auto aanschaffen en zelfs zij, die er een bezitten, houden er soms van om per fiets de natuur in te gaan, te dwalen door bossen en hei over de prachtige fietspaden, die zozeer het toerisme bevorderen. Maar ook voor hen, die verder willen gaan dan het eigen land en teveel zelfrespect hebben om hun hand op te houden en te bedelen om een lift, is een rijwiel een uitkomst. In België, Frankrijk, ja zelfs in Zwitserland en Oostenrijk ziet men 's zomers frisse meisjes en stoere jongens de bergen optrappen met hun zwaar beladen rijwielen.

Wielrennen?

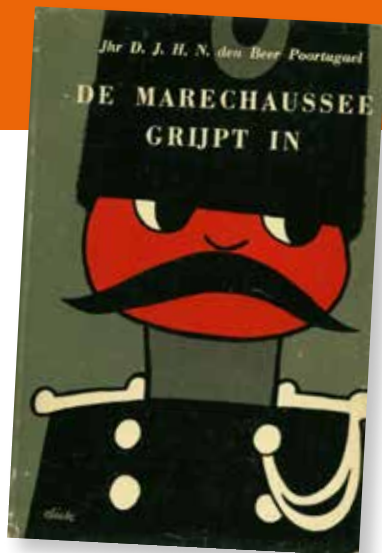
Een fiets, mits nuttig gebruikt, is een zegen voor de maatschappij, maar waarom deze dan te misbruiken voor doeleinden, waar ze niet voor uitgevonden is? Waarom het rennen op fietsen? Heeft het enig nut? Geen en-

kel, integendeel want al die beroepsrenners, meestal gezonde, jonge mannen, worden aan het productieproces onttrokken. Ja, maar het is sport, werpt men mij tegen. Larienkoek. Sport hoort het lichaam evenredig te ontwikkelen en zie nu eens naar die wielrenners met hun overmatig ontwikkelde beenspieren, kromme rug en ingezonken borstkas.

Ik weet, dat ik mij hopeloos onpopulair maak door geen wierook te zwaaien naar onze nationale helden, die zesdaagse winnen en rondes van Nederland, Frankrijk en wat voor landen nog meer, maar om populariteit is het de marechaussee nooit te doen geweest. Deze deed haar plicht, zonder ophef en aan de weg timmerderij, zoals het een korps, dat zich respecteert, betaamt. Het beschermde de verdrukten en zorgde voor de veiligheid op de wegen. Deze taak was haar in het bijzonder opgedragen in het 'Reglement op de Politie, de Discipline en de dienst der Marechaussee'.

Gevaar voor weggebruikers

Tot het verzekeren van de veiligheid op de wegen behoorde onder meer de verwijdering van al diegenen, die de wegen onveilig maakten en daaronder vielen de wielrenners. Zij waren een gevaar voor alle rustige weggebruikers. Wilden pa en ma met kleine broer en zus achterop Zondagsmiddags een ommetje maken op de fiets, dan was de kans groot, dat zij ondersteboven werden gereden door een horde verkeerskannibalen, die maar deden of de

gehele weg voor hen alleen was en voortrenden zonder maar één artikel van de verkeerswetten in acht te nemen. Deze wielervedstrijden op de weg namen een dergelijke omvang aan, dat er met kracht tegenop diende getreden te worden.

Nu moest voor een wegwedstrijd de toestemming gevraagd worden aan Gedeputeerde Staten en om onbegrijpelijke redenen werd deze toestemming soms verleend ook. De marechaussee was dan wel gedwongen om de wedstrijden ongemoeid te laten en door surveillance te zorgen, dat de ongelukken tot een minimum beperkt bleven. Echter stond dan in de voorwaarden, dat de deelnemers aan de wedstrijd zich strikt dienden te houden aan de regels van het verkeer. Daar kwam in de praktijk natuurlijk niets van terecht. Die kerels hielden zich aan niets, kwamen aan de start met fietsen waar meestal geen bel op compareerde, gieden links door de bochten, gaven nergens voorrang en waren een gevaar voor ieder op de weg. De marechaussee bepaalde zich echter bij deze bonafide wedstrijden tot het instellen van bekeuringen op de allerergste overtredingen.

Elke zondag wielervedstrijden

Maar wielerverenigingen rezen allerwegen als paddestoelen uit de grond en elke vereniging wenste 'courses' te organiseren, zo niet met dan zonder vergunning en zo was er elke Zondag een wedstrijd. Aanvankelijk werd de wedstrijd door de marechaussee belet en de wielervereniging verbaliseerd, doch in iedere wet, in ieder voorschrift zit menige kronkel en het bleek de kantonrechters onmogelijk deze vereniging te veroordelen. Dat was een ne-

derlaag voor de marechaussee en nu ging er geen Zondag meer voorbij of er waren wegwedstrijden zonder toestemming. De renners lachten ons uit en dat deden ook de besturen der verenigingen.

5 kilometer patrouille

Maar wie het laatste licht, licht toch altijd het beste en dat deed de marechaussee. Men liet een clandestiene wegwedstrijd ongehinderd beginnen en de patrouille, die bij de start aanwezig was, trok zich niets van de honende opmerkingen aan. Vijf kilometer verder stond echter een tweede patrouille, die erg nieuwsgierig was naar de toestand van de fiets van de heren. De renner, die zich met moeite een voorsprong had veroverd, was woedend, want terwijl hij stopte, haalden de anderen hem in. Maar terwijl enkelen zonder controle werden doorgelaten, bekeek men heel nauwkeurig de papieren van de eerstaankomenden, terwijl de meesten ook nog een verbaal kregen wegens het niet hebben van een bel op de fiets. Dat opschrijven duurde natuurlijk zo lang dat deze renners wel op konden geven.

Echter stond 5 K.M. weer een patrouille, die de wegkaarten controleerde. Het bestuur, dat in een auto aan kwam rijden, verzamelde de renners en liet opnieuw starten, maar toen er 5 K.M. weer een patrouille ging controleren, gaf men het maar op. Deze methode werd meerdere Zondagen in successie volgehouden met het resultaat, dat de wielerverenigingen het opgaven en in hun dorpen wielervedstrijden gingen bouwen en daarmee waren de verkeerskannibalen van de weg. Pa en ma, met zus en broer konden weer veilig van hun Zondagmiddag genieten.

In sportblaadjes werd heftig gefulmineerd tegen het optreden van de marechaussee en menige spotprent werd toentertijd ten mijnen koste getekend en aan mij opgezonden. Sommigen waren heel geestig en die heb ik bewaard. De leukste van allen heeft een ereplaats in mijn crimineel album gekregen.

Oorspronkelijke tekst uit:
'De Marechaussee grijpt in' (1954) door
jhr. D.J.H.N. den Beer Poortugael

Van Texel via Egypte naar Nieuw- Zeeland

Wanneer je opa bij het Koninklijk Nederlandsch-Indisch Leger (KNIL) heeft gediend, je dicht bij de Koninklijke Marine in Den Helder woont en regelmatig schepen voorbij ziet varen, lonkt al gauw een avontuur naar verre landen. Wanneer je ook nog eens drie broers hebt die bij de marine werkzaam zijn, kan het natuurlijk niet uitblijven dat voor Tineke Kingma eenzelfde weg in het verschiets ligt. Tineke solliciteert bij de MARVA (Marine Vrouwenafdeling), maar dat gaat helaas niet door: de opleiding zit al vol. Via een omweg komt ze bij de Koninklijke Marechaussee terecht waarin ze driemaal wordt uitgezonden naar de *Multi-national Force and Observers (MFO)* in de Sinaï, Egypte. Een avontuur is het zeker geworden en het brengt haar naar de andere kant van de wereld. | Door: Kees Poelma

In 1978 solliciteert Tineke bij de MILVA (Militaire Vrouwen Afdeling) en komt ze na de opleiding terecht bij 543 Verbindingsbataljon in Utrecht. "Ik had een contract voor twee jaar en had het er prima naar mijn zin. Tijdens mijn werk daar kwam ik in aanraking met personeel van de marechaussee, dat er een onderzoek deed. Dat vond ik wel interessant en omdat ik niet wist of mijn contract wel verlengd zou worden, heb ik bij de KMar gesolliciteerd. Ik werd aangenomen en maakte deel uit van lichte 80/6. Uit alles bleek dat de KMar nog niet veel ervaring had met vrouwen binnen het Wapen. Nog maar een jaar eerder waren de eerste vrouwen bij de KMar ingestroomd."

Na de opleiding en een jaar bij de wachtbrigade in Den Haag volgt haar eerste praktijkplaatsing op Schiphol. Al tijdens de wachtperiode hoort Tineke van de mogelijkheid om deel uit te kunnen maken van de MFO of zelfs naar Libanon naar UNIFIL (*United Nations Interim Force in Lebanon*). Ze kiest er echter voor praktijkervaring op te doen.

MFO 1983

"In 1983 was het dan zover en maakte ik deel uit van rotatie 5. De opleiding was prima en we werden samen met collega's opgeleid die deel uit zouden gaan maken van UNIFIL. Het grote voordeel van de opleiding was niet alleen de professionele bijscholing,

maar ook dat je alvast goed de collega's leerde kennen waarmee je het avontuur tegemoet ging. En een avontuur was het. Je ging op patrouille door een prachtig woestijnlandschap, voerde snelheidscontroles uit met de *speedgun*, deed onderzoek naar (kleine) criminaliteit, behandelde verkeersongevallen en leerde snel mensen van andere nationaliteiten kennen. 's Avonds werd er vaak behoorlijk gefeest in de Nederlandse Klompenbar die veruit de gezelligste bar op *North Camp* was. Tijdens de zes maanden durende missie kreeg je eenmaal een gratis verlofticket om naar huis te kunnen. Die heb ik gebruikt om mijn familie weer te zien en mijn verkeer maar eens uit te maken. Terug in het missiegebied bleek de halfjaar uit-

zending in een mum van tijd voorbij."

MFO 1984

Tineke pakt haar werkzaamheden bij de grensbrigade Schiphol weer op, maar is nog vaak met haar gedachten in de Sinai. In 1984 wordt ze opnieuw naar de MFO uitgezonden. "Dat kwam omdat de organisatie het belangrijk vond dat ook vrouwen deel uitmaakten van de missie en er waren nog niet zoveel vrouwen bij de KMar die net zo avontuurlijk waren als ik."

"In de voorbereiding leerde ik opnieuw collega's kennen die naar Libanon gingen en ik had beloofd hen tijdens mijn verlof op te zoeken. Dat kon natuurlijk helemaal niet, maar ik diende een verlof in voor Israël, reed naar het *Holland House* in Naharya, trok een groen legeruniform aan en werd keurig opgevangen door mijn collega's aldaar. Bij terugkomst was mijn brigadecommandant in de Sinai niet blij. Om het goed te maken heb ik hem een vlag van Libanon gegeven en uiteindelijk liep het voor mij met een sisser af. Later begreep ik pas dat het alles met de immuniteit en de *Memorandum of Understanding* (MoU) te maken had. Naast het verlof hadden we ook nog *Compensated Time Off* (CTO). Dat maakte dat we regelmatig vrij waren en uitstapjes konden maken. Een die me nog bijzonder bij staat, was een vlucht naar Luxor in Egypte. Niet alleen vanwege het gammele vliegtuig waarmee we vlogen, maar ook omdat er gewoon loslopende kippen aan boord waren. Luxor was trouwens prachtig."

Na deze tweede uitzending wil ze graag naar Brigade Den Helder. Ze is immers geboren en getogen op Texel. "Mijn verzoek om deze nieuwe plaatsing werd stevast afgewezen door de brigadecommandant aldaar", aldus Tineke. "Hij wenste geen vrouwen bij zijn brigade en dat kon toen blijkbaar nog door hem bepaald worden. Mijn collega Iris Voet was de eerste vrouw die uiteindelijk toch bij Brigade Den Helder werd geplaatst. Toen kon mijn verzoek ook niet meer worden tegengehouden en kwam ik weer dichtbij

huis terecht. Net in die tijd werden de taken van de brigade verdeeld in politietaken ten behoeve van de Koninklijke Marine en grensbewaking. Ik kwam bij deze laatste afdeling terecht en heb veel gevaren op de patrouilleboot van de KMar. Zo kwam ik net als mijn broers toch nog vaak op het water terecht."

MFO 1990

In 1990 gaat Tineke voor de laatste maal op uitzending naar de Sinai. Ditmaal gaan nog drie collega's van Brigade Den Helder mee. "Ik kon ze vooraf natuurlijk al heel wat vertellen. De aankomst was ditmaal niet in Tel Aviv maar in Caïro. Als marechaussee der 1e klasse deelde ik tijdens iedere missie een kamer met een vrouwelijke collega en daarmee had ik ook geluk. Elke keer was er een klik en dat moet natuurlijk ook, anders duurt een missie lang. Mijn moeder was ditmaal niet zo blij met mijn uitzending, want de (eerste) Golf-

oorlog was gaande. Een van mijn broers zat toen op het bevoorradingschip Hr. Ms. Zuiderkruis. In de Sinai hebben sinds de oprichting van de staat Israël in 1948 maar liefst vier oorlogen plaatsgevonden en het zou zomaar kunnen dat dit grote schiereiland opnieuw in het Arabische conflict betrokken raakte. Gelukkig was dit niet zo, maar het was logisch dat mijn moeder zich zorgen maakte."

Verliefd

"Op een avond liep ik de Nederlandse buitenbar in. Er zat een Nieuw-Zeelander op een kruik en toen ik vlak bij hem kwam staan, zei hij tegen me: '*Sit down, you're too tall*' (ik was namelijk groter dan hij). Zijn naam was Eddie Konia en hij was een vrachtwagenchauffeur van het Nieuw-Zeelandse contingent. We hadden een erg leuke avond en het klikte tussen ons. Zwaar verliefd zijn we later twee weken op *leave* gegaan naar Cyprus. Je moet elkaar natuurlijk wel wat beter leren kennen en Nieuw-Zeeland is niet naast de deur. Eind 1990 is hij al naar Nederland gekomen om mijn familie te ontmoeten. In 1991 ben ik naar Nieuw-Zeeland gevlogen om zijn familie te leren kennen en zijn we verloofd. Vrij snel daarna heeft Eddie ontslag genomen en kwam hij definitief over naar Nederland. We zijn in 1993 op Texel getrouwd en al vrij snel vond Eddie een baan in de bollenteelt. Later kreeg hij ▶

► een nieuwe baan in Anna Paulowna maar een ding bleef: heimwee. In april 1995 was ik zwanger van onze eerste zoon en besloten we uiteindelijk om naar Nieuw-Zeeland te emigreren."

Roofvogel gered

Heb je nog wat bijzonders meegemaakt in de Sinaï? "Ja, dat kun je wel stellen. Ik was samen met een Fiji MP op patrouille en we stopten in de buurt van een bedoeïenenstam.

Langs de weg stond een bedoeïen die twee roofvogels bij zich had waarvan de ogen waren dichtgenaaid. Volgens de bedoeïen was dit om te voorkomen dat ze zouden wegvliegen. Het was wel duidelijk dat een van deze twee roofvogels weinig vlieguren meer zou gaan maken. Uiteindelijk heb ik deze voor \$ 10,- gekocht en meegenomen naar North Camp. De dierenarts heeft ervoor gezorgd dat zijn ogen werden geopend en dat de prachtige vogel weer wat kon aansterken. Toen dit was gebeurd, heb ik de roofvogel in mijn armen genomen, ermee naar buiten gelopen, losgelaten en vloog die opnieuw zijn vrijheid tegemoet. Net als ikzelf."

Tineke Konia-Kingma woont sinds 1995 in Hastings Nieuw-Zeeland, heeft drie zonen en is nog steeds gelukkig getrouwd met Eddie James Konia.

MULTINATIONAL FORCE AND OBSERVERS

Tijdens de Zesdaagse Oorlog van juni 1967 veroverde Israël de Sinaï op Egypte. Bij het overleg in het Amerikaanse Camp David op 26 maart 1979 bleek Israël bereid zich uit de Sinaï terug te trekken onder toezicht van de VN. Dit in ruil voor gedeeltelijke demilitarisatie van dit schiereiland en vrij scheepvaartverkeer door de Straat van Tiran en het Suezkanaal. De Sovjet-Unie weigerde echter met de plaatsing van een nieuwe vredesmacht in te stemmen. Hierop voorbereid had de VS al duidelijk gemaakt dat ze naar een multinationaal alternatief zouden zoeken. Israël en Egypte ondertekenden op 17 juli 1981 een akkoord waarin ze instemden met de oprichting van de *Multinational Force and Observers* (MFO). De missie werd initieel betaald door Egypte, Israël en de VS. Het mandaat voor MFO is feitelijk een overeenkomst tussen de staten Israël en Egypte.

De MFO ziet toe op de implementatie van de veiligheidsbepalingen in de Camp David-akkoorden. Het duurde tot maart 1982 voordat de Israëlische troepen de Sinaï hadden verlaten en MFO kon starten met troepen uit twaalf landen. Aan het hoofd stond een directeur-generaal die zetelde in Rome. Egypte en Israël verdeelden de Sinaï in vier van

noord naar zuid lopende zones. De vredesmacht werd in 'Zone C' geplaatst op observatieposten, checkpoints en zeven *Sector Control Centers*, die zich langs de Egyptisch-Israëlische grens uitstrekten tot Sharm-el-Sheikh, en verder tot in de Sinaï-punt van Egypte. Let wel: deze missie is nog steeds gaande, al 41 jaar lang.

Van maart 1982 tot mei 1995 nam Nederland deel aan MFO met

84 'verbindelaars' (later minder) van marine, land- en luchtmacht voor de *Force Signal Unit* en 21 marechaussees voor de *Force Military Police Unit* (FMPU) onder leiding van *force military police advisor*, een luitenant-kolonel van de KMar. De FMPU bestond uit militaire politie, recherche en de *provost marshal*, werd voornamelijk bezet door de KMar en was verantwoordelijk voor de politietaken in het MFO-inzetgebied. Het aantal marechaussees breidde in 1989 uit tot 36 man per halfjaar, inclusief enkele dienstplichtigen. Controle op een aantal grensposten en het begeleiden van vips waren nieuwe taken. Een zwarte bladzijde in deze missie was een verkeersongeval in december 1994 waarbij wachtmeester der 1e klasse Jacco Westendorp om het leven kwam.

Van M113A1 naar M113A1 KMar

Oefening M-train, mariniers onder de trein, springramen geplaatst

Vers van de opperwachtmeester cursus neemt Hans de Vries op 21 mei 1985 ten overstaan van districtscommandant KMar Zuid-Holland, majoor C.N.J. Neisingh, op de Vlasakkers in Amersfoort het commando van Pantserwagena peloton 2.6 (Pawpel 2.6) Den Haag over van opperwachtmeester Cees van Ingen. | Door: Martin Aalbers

Uiteraard wordt Hans uitvoerig op de hoogte gebracht van de mogelijke omstandigheden waaronder het pantserwagena peloton ingezet kan worden bij de in 1972 opgerichte Bijzondere Bijstandseenheden van krijgsmacht (BBE-K), mariniers (BBE-M) en politie (BBE-P).

Oefening M-Train

"Al snel maakte ik kennis met de commandant van de BBE-M. Ons peloton werd uitgenodigd om met de BBE-M een oefening te draaien in het bestormen en ontzetten van een personentrein. Bij de zandafgraving in Maarn lag een ongebruikt stuk spoor en de mariniers hadden een oud treinstel 'geregeld'. Wel moest de aanrijroute geëffend worden, want er stonden enkele bomen in de weg. Met het dozerblad van een M113 werd de klus geklaard", begint Hans zijn verhaal. "De dag erna oefenden we in aanrijden op de trein, stoppen bij de juiste deur en veilig uitstijgen van de mariniers. Er werden diverse scenario's beoefend, omdat

je nooit weet waar en hoe een trein tot stilstand komt. De drill werd intensief beoefend. De mariniers moesten veilig kunnen uitstijgen om de explosieven op de deuren te plaatsten. Daarna kropen zij onder de trein en bliezen de deuren eruit. Op het commando 'alle ramen gesprongen' en 'binnendringen, binnendringen, binnendringen' werd de trein gezuiverd. Einde oefening."

"Die zandafgraving lag langs de A12, de weg Arnhem-Utrecht", gaat Hans verder. "Op het moment van de explosies zou dit nadelige gevolgen kunnen hebben voor het wegverkeer op deze drukke snelweg. Met de Rijkspolitie waren afspraken gemaakt om de A12 in beide richtingen tijdens de zogenaamde 'natte run' af te sluiten. Het verkeer werd 15 minuten stilgelegd. Toen kon dat nog." Gedurende de vervolgoefeningen op 'Geniepark De Vijf Eiken' in Rijen en bij de NS in Amersfoort wordt de drill geperfectioneerd. Maar volgens Hans is met

een aanpassing van de achterklep van de M113 tijdswinst te behalen.

Bus-procedure

Hans: "Met de BBE-M werd naast het ontzetten van een trein ook het ontzetten van een autobus geoefend. We planden drie oefeningen met verschillende pelotons mariniers. Het korps zou zorg dragen voor de voeding. Prima, betekende voor mij minder regelwerk. Tijdens de eerste oefening op ISK Harskamp/Oostdorp werden we rond 12.00 uur uitgenodigd voor de lunch. Tot mijn verbazing kregen de mariniers als eersten te eten. Als goed commandant liet ik daarna mijn personeel eten halen, maar toen bleek dat er niet voldoende was. Dit was dan de eerste en meteen de laatste keer dat ik de voeding door een ander heb laten regelen."

Oefening Sky Wave

Met de BBE-M wordt regelmatig 's nachts op Schiphol-Oost geoefend in het snel ▶

- beëindigen van een vliegtuigkaping. Een simpele drill: aanrijden met een taak-eenheden van zes mariniers op een M113 en hen afzetten op de vleugels van een DC-9, waarna de cockpit wordt binnengedrongen. Oefening geslaagd.

Het Pawpel van Hans wordt uitgenodigd om te oefenen met een Boeing 747-400. Wel iets anders dan een DC-9! De mariniers hebben aluminium trappen met wielletjes op de open achterklep van een M113 geplaatst, terwijl het achterste deel op twee wielletjes meerrijdt. Dat gaat goed tot de eerste bocht, waar de wielletjes afbreken. Met kunst- en vliegwerk lukt het toch om de zes mariniers op de vleugel van de 747 af te zetten.

“Die constructie moest beter en veiliger, en de trappen moesten bij voorkeur in hoogte verstelbaar zijn”, aldus Hans. “Ik legde het voor aan onze technicus wachtmeester der 1e klasse Leo Franken. Samen met zijn vader en een collega van de afdeling Beproevingen werden aan de zijkant van de M113 bevestigingspunten gemaakt. De mariniers waren zeer enthousiast over het eindresultaat en of het maar even op alle pantserwagens aangebracht kon worden. Afdeling Beproevingen wilde dit wel doen, maar daar was geen budget voor.”

Eigen initiatief

Leo stelt Hans voor om samen met zijn vader deze klus in een weekend op zich te nemen. Die twee hebben zich te pletter gewerkt om alles in een weekend klaar te krijgen en maken er een stukje

vakwerk van. Het Pawpel gaat voor de eerstvolgende Sky Wave enthousiast naar Schiphol, maar bij de opbouw van de eerste trap gaat het al fout. Alles is exact overgenomen van de eerste M113 en toch past het niet. Blijkt dat de trappen niet identiek zijn. De constructies aan de M113's worden aangepast. Later heeft Hans begrepen dat dit nooit had mogen, omdat de bepantsering ernstig werd aangetast. Maar de bestorming van de vliegtuigen, inclusief de Boeing 747-400, is wel volgens de regels gegaan.

Aan materiaal en arbeid is aan alle pantserwagens voor slechts f. 80,- onkosten gemaakt, maar Staf KMar wil dit niet vergoeden. Hans nodigt hierop CKMar, generaal-majoor Hans Rademaker, uit een oefening op Schiphol bij te wonen en zijn oordeel te geven. Tijdens een oefening in de late avond van 17 november 1987 is CKMar komen kijken met in zijn gevolg: kapitein-adjutant Wiete Hopperus-Buma, hoofd voorlichting luitenant-kolonel Ronald Verboom, officier toegevoegd districtscommandant Zuid-Holland kapitein Dick van Putten en Landelijk Coördinator Pantserwagen-

pelotons kapitein Menno Robers. Van Hans en commandant BBE-M krijgen zij tekst en uitleg over de trapconstructie en de werking daarvan. Hans krijgt groen licht om alle M113's te voorzien van deze constructie en nog enkele andere praktische aanpassingen. De mariniers bestellen de trappen echter steeds per stuk, waardoor verschil in maatvoering kan voorkomen. Uiteindelijk worden alle M113's aangepast, pantserwagens en trappen krijgen een nummer en is de cirkel rond.

Aanpassingen

“Het openen en sluiten van de achterklep duurde te lang”, zo vertelt Hans. “Tijdens het aanrijden geeft de boordschutter vuur af. Het voertuig komt bij een deur tot stilstand, wordt op de rem gezet waarna de chauffeur zich moet omdraaien om de klep te ontgrendelen om deze te laten zakken. Mariniers stijgen uit en de achterklep wordt gesloten. Kostbare tijd. Ik bedacht het volgende en Leo voerde het weer uit: plaats bij de boordschutter een voetpedaal om de achterklep te openen, zodat deze al op de grond ligt als het voertuig te stilstand is gekomen. Om te voorkomen dat de deur niet in zijn vergrendeling kon komen bij sluiten, werd er een

1e oefening Sky-Wave op een DC-9

Het maken van de trapconstructie op een M113

Foto: Peter Jansen

1987, Schiphol, oefening Sky-Wave, CKMar op bezoek: (vlnr.) commandant BBE-M, kap Van Putten, (niet goed zichtbaar) Ikol Verboom, genm Rademaker en kap Hopperus Buma

blokje hout tussen gezet. Een slimme oplossing."

Hans gaat verder: "De springramen (voorzien van een trekontsteking) vormen in het voertuig een potentieel gevaar. We hebben toen de springramen aan de buitenzijde van een afgekeurde M113 bevestigd en getest. Wat bleek: als deze op de juiste wijze werden bevestigd en vervoerd, en ze zouden alsnog afgaan, werd de meeste druk van het voertuig afgestuurd. Tevens vervingen we de oorlogsverlichting door twee extra koplampen voor beter zicht voor de chauffeur. De rode reflectie aan de achterzijde werd vervangen door gele, wat de zichtbaarheid ten goede kwam."

Ideeëncommissie of octrooi?

Hans hoort van het bestaan van de ideeëncommissie van de landmacht. Een boekenbon heb je al gauw te pakken! Daarom dient hij zijn ideeën en aanpassingen in en na lange tijd wordt hij gevraagd deze te komen toelichten. "Tja, hoe leg je uit dat door het gebruik van die trapconstructies kennelijk levens gespaard kunnen worden. En ja, wat is een mensenleven waard? Hierna hoorde ik weer lang niets. Toen werd ik gebeld met de vraag met wie ik het samen had gedaan en voor hoeveel procent diegene zou moeten meedelen in de vergoedingen die aan mijn ideeën zaten. Ik had weliswaar de ideeën maar Leo Franken heeft altijd de uitwerking voor zijn rekening genomen dus zei ik 50%. En zo gebeurde het ook. Van de zeven ingediende ideeën werden er vijf met een geldbedrag gehonoreerd."

Commandant BBE-M heeft een keer zijn Amerikaanse tegenpool uitgenodigd om een oefening bij te wonen. Een jaar later op een militaire show in Parijs zijn deze Amerikanen ook aanwezig en tonen onze trapconstructie gemonteerd op een grote Amerikaanse SUV. De voorloper van de huidige Lenco Bearcat, die nu in gebruik is bij de Dienst Speciale Interventies (DSI). Hans: "Had ik toen maar octrooi aangevraagd!"

Hans sluit af: "Bovenstaande veranderingen werden officieel ingevoerd. Gaf wel de nodige problemen tijdens de MIO-inspecties omdat onze voertuigen niet voldeden aan de standaard M113-

Oefening Sky-Wave

A1. Enkele experts keken ernaar waarna alle aanpassingen officieel werden. Hierdoor kregen onze M113A1's de toevoe-

ging KMar met een eigen NSN (Nato stock number). De pantserwagens kregen de naam M113A1 KMar."

2022, Hans de Vries op Veteranendag KMar

Na uitfasering van de M113 in 1993 wordt ook het vervangende voertuig de YPR-765 aangepast, dan door commandant Pawpel KMar Zuid-Holland/Zeeland, opperwachtmeester Arie Ottens, in samenwerking met BBE-M. Ook dat voertuig krijgt een eigen NSN.

In 1999 wordt Hans in de rang van eerste luitenant geplaatst als plaatsvervangend hoofd Bureau Bijstandseenheden bij de afdeling Operatiën van Staf KMar, tevens stafofficier BBE-K en liaison Bijzondere Bijstandseenheden en Landelijk Coördinator Pantserwagenpelotons. Een functie op zijn lijf geschreven.

In de bekende 'onderste la' komt hij nog stukken tegen uit zijn tijd als commandant Pawpel Den Haag. Er blijkt niets mee gedaan te zijn en zo kan hij toch nog enkele essentiële modificaties laten uitvoeren. Als medeverantwoordelijke voor BBE-oefeningen worden de pantserwagenpelotons in zijn actieve periode veelvuldig ingezet.

Nieuwe SMC'ers

Dhr. J.C. Aka
Ber 67-1

Dhr. H.T.J. de Jong
Ber 73-5

Dhr. M.R. de Kreek
Dpl 85-5; Ber 86-6
UNIPTF

Dhr. C.G.J. Moret
BBT 95-4

Dhr. W. Smit
Dpl 82-4; Ber 84-4
IFOR; KFOR; SFIR

Dhr. V.L.B. van de Vuurst
Dpl 92-5
UNPROFOR

Wij heten u van harte welkom. In totaal vormen nu 2232 SMC'ers, die dienen of gediend hebben bij de Koninklijke Marechaussee, het Korps Politietroepen of het Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee (of hun partners) en afkomstig zijn uit alle delen van onze bevolking, een substantiële kring van vrienden rondom de Koninklijke Marechaussee.

Het bestuur

Overleden

Dhr. J.E. Alberts
Geboren 10 april 1929
Overleden 1 mei 2023
Ber

Dhr. G. Berends
Geboren 22 juni 1933
Overleden 9 april 2023
Dpl 53-2

Dhr. C. de Boom
Geboren 21 november 1940
Overleden 19 juli 2023
Ber 59-5

Dhr. mr. W. Faber
Geboren 1 september 1923
Overleden 26 juli 2023
OVW; ENG; 1 DMC;
Ned. Indië; 2 MP I

Dhr. J.TH. Hafkamp
Geboren 20 februari 1953
Overleden 30 juni 2023
Ber 70-4

Dhr. C.J. Hartigh
Geboren 26 januari 1934
Overleden 19 juni 2023
Ber 54-6

Dhr. K. van der Molen
Geboren 10 juli 1942
Overleden 23 juli 2023
Ber 60-5

Dhr. C.M. Oud
Geboren 23 januari 1955
Overleden 26 februari 2023
Ber 73-4

Dhr. M.A. Prins
Geboren 16 december 1953
Overleden 22 juli 2023
Ber 74-2

Dhr. J.Chr. Schipper
Geboren 17 augustus 1928
Overleden 5 augustus 2023
Ber

Dhr. W.P. Slootweg
Geboren 21 december 1936
Overleden 2 augustus 2023
Ber 55-2

Dhr. L. Visser
Geboren 29 december 1941
Overleden 6 mei 2023
Dpl 61-2

Bestuur en redactie van
Stichting Marechaussee
Contact betuigen de
nabestaanden hun medeleven
en wensen hen sterkte toe.

Stichting Marechaussee Contact
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
www.marechausseecontact.nl

Voorzitter

André Peperkoorn
voorzitter@marechausseecontact.nl

Vicevoorzitter

Ed Cousin
vice.voorzitter@marechausseecontact.nl

Secretaris

Pier Scholte
Postbus 125, 7590 AC Denekamp
0049-5941999099
alg.secretaris@marechausseecontact.nl
(eveneens adres voor het melden van overlijden van SMC'ers)

Penningmeester

Piet van Sprang
0252-674279
penningmeester@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL82 INGB 0003 9121 06 t.n.v.
SMC te Nieuw-Vennep (BIC: INGBNL2A)

Administratie en werving

Gerrit Sels
Vrouwenzandstraat 22, 1443 WK Purmerend
0299-471242 / 06-22444926
beginstigersadministratie@marechausseecontact.nl
(inschrijven/opzeggen, wijzigen van (e-mail)adressen
e.d. en informatie over en verwerking van bijdragen;
voor bankrekening, zie penningmeester)

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

Gerrit Reloe
Hastelweg 275, 5652 CV Eindhoven
06-30989598
reuniecommissie@marechausseecontact.nl
Bankrekening: NL22 INGB 0007 5300 25
t.n.v. RvMC te Eindhoven
(alleen voor eigen bijdragen bij evenementen)

Reservisten en veteranen

Bert van Horen
06-47776806
veteranen@marechausseecontact.nl

Coördinator nuldlijnsondersteuning

Dirk van Harten
Oude Lagezoom 3, 4328 ED Burgh Haamstede
0111-720326 / 06-38655572
dvhartens@zeelandnet.nl

Redactie tijdschrift Marechaussee Contact

Henk Rijke
redactie@marechausseecontact.nl

Webredacteur

Joop Blanken
webredactie@marechausseecontact.nl

Redacteur e-mailnieuwsbrief

Joop Blanken
stmarcontact@gmail.com

Commandant Koninklijke Marechaussee

Postbus 90615, 2509 LP Den Haag

Stichting Marechaussee Contact

De Stichting Marechaussee Contact (SMC) is een ideële stichting zonder winstoogmerk, op 24 oktober 1977 opgericht te Buren (Gelderland). SMC is aangesloten bij het Veteranen Platform en onderhoudt nauwe banden met onder meer de Koninklijke Marechaussee, het Veteranen Instituut en het Museum der Koninklijke Marechaussee.

De Koninklijke Marechaussee is een militaire politieorganisatie waarin in het verleden het Korps Politietroepen en het Korps Militaire Politie in Nederlands-Indië zijn opgegaan. Zowel beroeps- als dienstplichtig personeel, dat gediend heeft bij de Koninklijke Marechaussee en/of bovengenoemde korpsen, wordt van harte uitgenodigd zich aan te melden bij SMC. Uiteraard is actief dienend personeel van de Koninklijke Marechaussee van harte welkom.

Doelen

SMC heeft tot doel het onderhouden of vernieuwen van vriendschappelijke banden tussen hen die in het heden of verleden als militair of burger werkzaam waren of zijn bij de Koninklijke Marechaussee, Korps Militaire Politie/Koninklijke Marechaussee en Korps Politietroepen. Tevens draagt SMC ertoe bij dat belangstelling voor en verbondenheid met de Koninklijke Marechaussee en de nauw daarbij betrokken instellingen levendig wordt gehouden. SMC wordt bij het realiseren van haar doelen ondersteund door ongeveer 2250 begunstigers.

Hoe?

SMC tracht haar doel onder meer te realiseren door het:

- organiseren van contactbijeenkomsten, excursies en reünies
- deelnemen aan herdenkingen
- tonen van onderling medeleven bij lief-en-leedgebeurtenissen
- aandacht schenken aan hoogtijdagen van de Koninklijke Marechaussee
- uitgeven van Marechaussee Contact, zesmaal per jaar
- informeren via de website www.marechausseecontact.nl
- verzenden van een wekelijkse e-mailnieuwsbrief
- ondersteunen van de veteranenzorg binnen de Koninklijke Marechaussee
- beantwoorden van specifieke vragen
- geven van voorlichting

SMC'er worden?

Woonst u in Nederland dan is de jaarlijkse bijdrage € 15,-. Heeft u een adres in het buitenland dan is de bijdrage € 20,- (in verband met hogere portokosten).

Bij aanmelding voor minimaal twee jaar ontvangt u zolang de voorraad strekt als welkomstgeschenk het boek 'Nederlandse gendarmes'.

Aanmelden kan op www.marechausseecontact.nl of scan de QR-code.

Reünievereniging Marechaussee Contact (RvMC)

In het kader van de Raamregeling Reüniefaciliteiten (ministerie van Defensie 2010) is in 2013, onder de paraplu van SMC, een reünievereniging opgericht. RvMC is opgericht tegen de achtergrond van kostenvergoeding op grond van de Defensie Regeling Reüniefaciliteiten. Elke SMC'er die veteraan, oorlogs- of dienstslachtoffer of postactief is, wordt automatisch en kosteloos lid van RvMC, tenzij hij of zij hiertegen bezwaar aantekent. Wel of niet lid zijn van RvMC heeft geen enkele consequentie voor de dienstverlening aan SMC'ers. Het vfonds ondersteunt de activiteiten van RvMC.

Nuldlijnsondersteuning

Het Veteranen Platform, de Samenwerkende Veteranenontmoetingscentra en het Veteranen Instituut namen het initiatief tot het bieden van gestructureerde nuldlijnsondersteuning aan veteranen, militaire dienstslachtoffers en hun directe relaties. SMC participeert in dit ondersteuningsinitiatief. Het vfonds financiert dit met gelden uit de Nationale Postcode Loterij.

HET MUSEUM DAT OVER GRENZEN GAAT

Het Marechausseemuseum in Buren is dé plek om verhalen over de Koninklijke Marechaussee te delen. Het museum is in de afgelopen jaren geheel vernieuwd en brengt nu verhalen over het heden en verleden. Nieuw:

DE KRIJGSMACHT BESCHERMT WAT ONS DIERBAAR IS

De Nederlandse krijgsmacht zorgt voor de veiligheid van iedereen in Nederland en beschermt ons tegen geweld binnen én buiten onze grenzen. Militairen verdedigen Nederland, de (economische) belangen en bevriende landen. Ze ondersteunen niet alleen bij dreiging maar ook bij rampen. De krijgsmacht beschermt alles wat ons dierbaar is. In de tentoonstelling maak je kennis met de krijgsmacht in de breedste zin van het woord. Van organisatiestructuur tot kosten, zowel letterlijk als figuurlijk, en van missies tot nationale inzet.

DE GOUDEN KAMER

Op de begane grond van het museum is een unieke zaal ingericht: de Gouden Kamer. Hier komt al het moois uit de collectie bijeen, van schilderijen tot onderscheidingen, van gedenkboorden tot sabels, en van uniformen tot fraai bewerkt zilverwerk. De zaal is voor publiek te bezoeken, maar kan ook gehuurd worden voor vergaderingen, recepties of zelfs diners in een bijzondere ambiance, in het grootste monumentale pand van de stad Buren. De Gouden Kamer geeft ons de gelegenheid een groter deel van de collectie te laten zien dan normaal mogelijk is. Nieuwsgierig naar de verhuurmogelijkheden?

Neem dan contact op via:

reserveringen@marechausseemuseum.nl.

OOK TE ZIEN

- *Dossier Oss*, roerige tijden in aanloop naar de Tweede Wereldoorlog
- *Marechaussees van Oranje*, de dilemma's van

- marechaussees in de Tweede Wereldoorlog
- *Ik beloof trouw*, de mens in het uniform
- *Zij aan zij*, de groeiende rol van vrouwen bij de Koninklijke Marechaussee
- *Memento Mori*, gedenk hen die vielen tijdens de uitoefening van hun werk voor onze vrijheid, waaronder Wachtmeester der Eerste Klasse van de Koninklijke Marechaussee, Jeroen Severs uit Buren
- *Het M-lab*, ga zelf aan de slag en ontdek wat de Marechaussee allemaal doet

VOOR JONG EN OUD

Er zijn activiteiten voor alle leeftijden: vraag ernaar bij de kassa, en vergeet niet ook even buiten bij de auto's te gaan kijken. Wie durft de zwaailichten aan te zetten?

